

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2021. nov.–dec.
XXVI/6. szám

Ára: 350,- Ft

Osli – kegyszobor

Spirituális támogatók: P. Jáki Teodóz OSB., Katona István, P. Kovács Ervin Gellért OPraem,
Regőczy István és Török József

Tartalomjegyzék

Szűz Mária az Újszövetségben (18.) – VI. A Szent Család	1
Gondolatok az engesztelésről.....	7
Kövessen engem	17
„Nagyon valószínű”, hogy a hitehagyás vezeti be az Apokalipszist és az Antikrisztus felemelkedését.....	19
Az oltás démoni természetéről	25
A kinyilatkoztatásról	29
Jézus Urunk tanítása Sükösdön.....	33
A NEK-ről.....	38
A valós jelenlét.....	40
Az Eucharisztikus Világkongresszusra emlékezve	
A NEK-ről	38
A valós jelenlét	40
Mária-kegyhelyek	
Osli	45
Mária kicsinyei	
A vigasztalás kelyhe	47
Rózsafüzér	
A természeti törvények felülírása	51

Dicsőítetek és áldalak

*Jézusom!
Dicsőítetek és áldalak,
mert végtelen szeretetedben
oly mértékben megaláztad önmagadat,
hogy egy parányi Ostyában itt vagy köztünk,
mindenség Ura és Istene.
Ebben az Ostyában
teljes mértékben kiszolgáltattad magadat nekünk,
teljes mértékben ránk hagyatkozol,
hogy e kis Ostya darabot
mekkora tisztelettel vesszük magunkhoz,
illetve mit cselekszünk vele.
A Te jelenléted attól független,
hogy én elhiszem-e, hogy itt vagy.
Én teljesen rád hagyatkozva szeretném hinni,
hogy amint ígérted, Te itt vagy, ebben a parányi Ostyában!
Dicsőítetek, áldalak és magasztallak Téged
lealacsonyodásod végtelen nagyságáért! Amen*

Jánossy Gábor

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcsillaga.hu

E-mail: info@tengernekcsillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: A hátsó borítón: Szent József
lépcsője, „A titokzatos lépcső”

A Tengernek Csillaga folyóirat megren-
delhető a Stella Maris Alapítvány postafiók
címén, illetve e-mailen és megvásárolható a
templomokban vagy Budapest V., Ferenciek
terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank

10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária az Újszövetségben (18.)

VI. A Szent Család

Jézus elvesztése

„Szülei évről-évre elmentek Jeruzsálembe a húsvét ünnepére. Amikor tizenkét esztendő lett, szintén fölmentek (Jeruzsálembe) az ünnepi szokás szerint. Az ünnepnapok elmúltával hazafelé indultak. A gyermek Jézus azonban Jeruzsálemben maradt, a nélkül, hogy szülei észrevették volna. Azt gondolták, hogy az utitársaságban van. Már egy napra járásra voltak, mikor keresni kezdték a rokonok és ismerősök között. Mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe és ott keresték.” (Luk 2, 41-45)

A Szentcsalád megszenteli az úr ünnepét

A mózesi törvény előírta: *„Eszteendőként három ízben zárandokünnepet tartatok nekem” (Kiv 23,14)*. Ezt a kötelességet Mózes V. könyve (Második Törvénykönyv) pontosabban így határozza meg: *„Eszteendőként három ízben meg kell jelennie közüled mindenkinek, aki férfinemű, az Úr, a te Istened színe előtt azon a helyen, amelyet majd kiválaszt” (16,16)*. Gyakorlatban a kovásztalanok, az aratás és a sátrak ünnepén, azaz húsvétkor, pünkösdkor és ősszel minden férfinak el kellett zárandokolnia a jeruzsálemi templomba. A Judeán kívül lakókat nem kötelezte az évi háromszoros zárandoklat, a nőkre pedig egyáltalán nem vonatkozott. Szent Lukács közléséből tudjuk, hogy bár a Szűzanyát és Szent Józsefet nem kötelezte a törvény, mégis évenként Húsvétra fölmentek Jeruzsálembe. Nem vették igénybe a fölmentést, nem hivatkoztak a távollakás fölmentő okára. Szívesen meghozták az áldozatot, hiszen minden hithű izraelitának vágya és igénye volt, hogy meglássa a templomot, a választott nép életének központját, ahol az Úr különlegesen is jelen volt, és hogy részt vegyen a régi múltra emlékeztető szertartásokon.

Az evangélista arról értesít bennünket, hogy Jézust tizenkét éves korában szülei magukkal vitték erre a húsvéti zárandoklatra. Valószínű, hogy már az előző években is részt vett Jézus szüleivel a húsvéti ünnepen, de 12 éves korában biztosan, mert erről az evangélista is szól. Szent Lukács ugyanis nem azért jegyzi fel Jézus korát, mintha abban az évben jelent volna meg először a templomban, hanem azért, mert hangsúlyozni kívánja, hogy Jézus elvesztésének és megtalálásának jelentős eseménye 12 esztendő korában, a keleti törvények szerint a nagykorúság évében történt meg.

A húsvéti ünnepekre természetesen igen sokan siettek a fővárosba. Az út feketéllett a zarándokoktól. Ezek, különösen az egy faluba valók vagy ismerősök, csoportokba verődve rótták az utat. De amint nálunk is szokás búcsújáráson, az asszonyok, férfiak és az ifjúság ott is külön-külön csoportot alkottak. Így tette meg a Szentcsalád a pár napi utat Názaretből Jeruzsálembe.

A húsvéti bárány

Az ószövetségi nép legünnepélyesebb szertartása a húsvéti bárány elkészítése és elfogyasztása volt. Húsvét az Egyiptomból történt kivonulás, a fogságból való szabadulás emlékűnepe. A húsvéti bárány pedig az Úrnak arra a különös kegyelmére emlékeztetett, hogy a bárány vérével megjelölt házakban, vagyis a zsidó családokban az elsőszülöttek megmenekültek a haláltól. A családfőnek a húsvéti lakomát fogyasztók, különösen a fiatal generáció előtt föl kellett elevenítenie a zsidó történelem e dicsőséges korszakát. Szent József bizonyára teljesítette is ezt az előírást. Húsvét, a kivonulás, a szabadság ünnepe éppen ez időtájt új reménnyel töltötte el a választott népet, hiszen nem sokkal előbb lett Árkelausz trónjavesztett, Judea pedig egyszerű római provincia, amelyet Szíriához csatoltak. Quirinius, a helytartó újabb népszámlálást rendelt el. Galilei Judás, az Apostolok Cselekedetei szerint (5, 37) az elrendelt népszámlálást a zsidóság függetlensége ellen elkövetett merényletnek minősítette és lázadást szított. A nagy szabadító várása, az igazi húsvét, amelynek az ószövetségi csak előképe volt, elevenen élt a nép lelkében. A húsvét és a húsvéti bárány igazi értelme azonban elhomályosult bennük, hiszen a lelki értelemben megjövendölt nagy szabadító helyett csupán földi szabadsághóst, politikai megváltót vártak, s a zsidóság vezetői, a rabbik is ilyen értelemben magyarázták a szent könyveket. A gyermek Jézus azonban Szent József elbeszélését hallgatva jól tudta, hogy mindez, amiről itt szó van, csak pusztá előkép és utalás. Az igazi húsvéti bárány ő lesz. Eljön egyszer az igazi húsvét, a bűntől való szabadulásnak, az emberiség ősi ellensége legyőzésének a napja, amikor ő, Isten Báránya, valóban elveszi a világ bűneit, amint ezt Szent Pál a zsidókhöz írt levelének 10-ik fejezetében kifejti. A Szűzanya, ha talán még nem is egészen világosan, de az angyal és Simeon szavai után már egyre jobban megérti, hogy Izrael húsvétja összefügg az ő isteni Gyermekeének messiási küldetésével. És ebben a húsvéti áldozatban, az Isten Bárányának fölláldozásában neki is része van, nemcsak azért, hogy anyaságával szolgáltatta az áldozati Bárányt ehhez az áldozathoz, hanem még inkább az anya lelki vértá-

núságával: azzal, hogy Messiás-Fiát az Atya örök akaratának engedelmeskedve áldozatul adja oda az emberiségért.

A templomi ünnep és szertartás után a távolabb lakók nem várták meg a további 6 ünnepnapot, hanem ki-ki hazafelé indult. Bizonyára éppúgy csoportokban, mint ahogyan jöttek. Ezért Jézus távolléte nem tűnt fel. Mária és József nem is nagyon keresték Jézust, joggal gondolhatták, hogy az útítárságban van. De az anyai szívben mégis fölébredt az aggodalom és Mária egy napi út után keresni kezdte Jézust. Mikor nem találta, visszatért Józseffel Jeruzsálembe. A szembe jövő csoportokat sorra kérdezték, nincs-e velük a gyermek. Mária szívét kimondhatatlan fájdalom szaggatta. Nem tudta elgondolni, mi történhetett: talán szerencsétlenség történt vagy valami titkos veszély fenyegeti a gyermeket, mint az egyiptomi meneküléskor?... Ilyesmi még soha sem történt meg velük. Jézus 12 éven át mindig teljes engedelmisséget tanúsított Szülei iránt, s most minden szó nélkül elmarad. Hiszen tulajdonképpen nem is Jézus elvesztéséről, hanem szándékos elmaradásáról van szó. Jézus tudatosan maradt Jeruzsálemben. Ebben rejlik tulajdonképpen ennek az eseménynek a titka. Mária anyai szívét azonban nagyobb fájdalom nem érthette, mint Fiának elvesztése.

Jézus megtalálása

„Három nap múlva ráakadtak a templomban. Ott ült a tanítók között, hallgatta és kérdezte őket. Hallgatói mindnyájan elámultak értelmességén és feleletein. Mikor megpillantották, nagyon meglepődtek. Anyja így szólt hozzá: „Fiam, miért tetted ezt velünk? Látod, atyád és én bánkódva kerestünk.” „Miért kerestetek? – kérdezte. Nem tudtátok, hogy Atyám házában kell lennem?” De ők nem értették, hogy mit akart ezzel mondani.” (Luk 2, 46-50)

Mária fájdalmas anyasága

Az írástudók minden szombaton, de az ünnepek napjain, így húsvétkor is, nyilvánosan magyarázták a törvényt. A nép körülállva hallgatta őket. A megszzebber lakók igen ritkán juthattak ilyen alkalomhoz, hogy hallhassák a választott nép legkiválóbb írásmagyarázóit. Természetes, hogy a zarándoklat idején ki is használták a jó alkalmat. Jézus is közéjük vegyült. De nem a hallgatóság, a tanítványok körében találjuk, hanem az evangélista feljegyzése szerint: „ott ült a tanítók között”. Kérdezte az írástudókat a törvény felől. Érdeklődése, kérdései csodálkozásba ejtették magukat a bölceket is, hiszen mindebben egy gyermeknél szokatlan bölcsességet vettek észre. Nem is sejtették, hogy ben-

ne az emberré, a gyermekké vált Istennel, a teremtetlen Bölcseséggel állanak szemben.

Itt talált rá az elveszett Gyermekek keresésének szorongató fájdmájában Mária. „Megleپödött”, amikor észrevette a tanítók között. Nem azon csodálkozott, amin az írástudók, hiszen Jézus isteni bölcsessége előtte ismert dolog volt. De megleپödött, hogy ilyen körülmények között talál rá. Mindenre gondolt, csak erre nem. Józseffel együtt megleپödött, hogy Jézus így megnyilatkozik az emberek előtt, míg a názáreti zsinagógában még eddig sohasem fordult elő vele ilyesmi.

Valószínű, hogy Jézus csak akkor találkozott édesanyjával, amikor vége lett az eszmecsereinek és a bámuló hallgatóság széteszlott. Mária szól hozzá, hiszen a Gyermekek elsősorban hozzá tartozott. Felvilágosítást kér tőle, miért tett így, hiszen nyugtalanságot és szomorúságot okozott elmaradása. Mária szavában nem szemrehányást vagy dorgálást kell keresnünk, hanem az anyai aggodás és szeretet megnyilatkozását. Anyai kötelessége tudatában kérdi: „Fiam, miért tetted ezt velünk?”

Jézus válaszában felhívja szülei figyelmét isteni mivoltára és küldetésére. Szülei akaratának a mennyei Atya akaratával szemben háttérbe kell szorulnia. Ezek a megtestesült Ige ránk maradt első szavai. Bennük van egész élethivatása. Életében ezt majd többször nyilvánosan megismétli. Istent kifejezetten atyjának vallja s a földi atya ellenében, akinek szomorúságát Mária említi, az égi Atyára hivatkozik: azért jött, hogy az ő akaratát teljesítse egészen a kereszt haláláig. Jézus ebben teljes függetlenséget követel magának. Csak egytől függ: a mennyei Atya akaratától. Válasza azonban nem a családi kapcsolat megtagadása, nem Mária semmibe vétele, hanem inkább annak kifejezése, hogy Mária hivatása meghaladja a pusztán természetes anyai kapcsolat rendjét és a megváltás rendjébe tartozik. Jézus válasza ugyanis, ha jól szemügyre vesszük, nem annyira a jelenre, mint inkább ennek kapcsán a jövőre vonatkozik: szüleitől való elszakadásának, nyilvános működésének és a kálváriai véres áldozatnak bejelentése. Ez az elszakadás természetesen fáj Máriának, de hozzátartozik az ő fájdalmas anyaságához, s mintegy emlékezteti Simeon jövődőlésére, amely éppen 12 évvel előbb ugyanezen a helyen hangzott el.

Az evangélista megjegyzi, hogy szülei nem értették meg, mit akart ezzel mondani. Nem értették meg Jézus válaszában teljes értelmét: mindazokat a következményeket, amelyekkel megváltói működése együtt jár. Nem tudták felfogni teljesen, hogyan teljesedik be majd mindez, s mi az összefüggés Jézus küldetése és ezen esemény között. Mindazonáltal Mária mélyen megérezte,

hogy édesanyjai szívének nem lehet nagyobb fájdalma, mint fia elvesztése. Pedig ez csak előjáték volt annak a tragikusabb elszakadásnak, ami akkor fogja érni, amikor az Atya akarata ezt megkívánja. Ez az esemény tehát belsőleg, hozzátartozik hivatásához: előjelzi azt a lelkét átjáró tört, azt a kimondhatatlanul gyötrő lelki fájdalmat, amelyet – az Úr szolgálóleányaként egykor kimondott „legyen” értelmében – akkor szenved el, amikor méhének gyümölcsét együttsszenvedő szívvel a megváltás áldozati oltárára helyezi.

A názáreti otthon

„Akkor hazatért velük Názáretbe és engedelmeskedett nekik. Anyja szívébe véste ezeket a dolgokat. Jézus pedig növekedett bölcsességben, korban és kedvességben Isten és az emberek előtt.” (Luk 2, 51-52)

A Szentcsalád minden keresztény család példaképe

Jézus mélyértelmű visszamaradása a templomban, az aggodó keresése és az örömteli rátalálás azzal végződik, hogy Jézus hazatér szüleivel Názáretbe. A Szentírás rövid pár mondatában tizenhét hosszú esztendő története van összesűrítve.

Mária azonban nem tudta feledni a történeteket: szívébe véste azokat. Az evangélista ezt két ízben jegyezte fel Máriáról: a pásztorok látogatásával kapcsolatban és most. Mária elmélkedett az eseményeken. Simeon jövődőlése, Heródes gyilkossága, Jézus visszamaradása a templomban, mind többet és többet árult el az Atya terveiből. Mária jól tudja, hogy Fia a Messiás, népe és a világ Megváltója, de nem egészen világos előtte, hogyan is teljesedik be Isten rendelése. Az események erősen foglalkoztatják gondolatait, s nem tudja mikor, melyik nap éri megint valamilyen meglepetés.

Jézus növekedett korban, azaz fizikai létében, mint minden más gyermek: ifjú, majd férfi válik belőle. Az Úristen azt akarta, hogy Egyszülött Fia emberi családban kezdje földi életét. A gyermek első éveiben testileg-lelkileg rászorol anyjára. Mária, mint minden édesanya, táplálta, gondozta és nevelte Jézust. Természetesen lelki fejlődését is odaadó figyelemmel kísérte, hiszen mint minden gyermek, Jézus is napról napra újabb ismereteket gyűjtött, újabb tapasztalatokat szerzett. Valóságos ember volt – isteni mivolta nem akadályozta abban, hogy emberi természete fokozatosan bontakozzék ki az ember pszicho-fizikai fejlődésének vonalán. Így kell értenünk, hogy növekedett bölcsességben is. Természetesen nem mint Isten, mert így maga volt a teremtetlen Bölcsesség, amint ez már a jeruzsálemi templomban is nyilvánult,

hanem egyrészt fizikumának, szerveinek, agyának fokozatos kifejlődésével, amely a lelki és szellemi működések alapja, másrészt a fizikai világ érzéki tapasztalatainak megszerzésével, átértésével és a gyakorlati élet számára történő földolgozásával. De Jézus *engedelmes* is volt. Szent Bernát találóan kérdezi: „Ki és kinek?” – és meg is felel rá: „Isten az embereknek. Isten, mondom, akinek az angyalok alattvalói, akinek a fejedelemségek és hatalmasságok engedelmeskednek, alávetette magát Máriának. Csodáld mindkettőt. Válassz, melyiket csodálsz inkább, a Gyermek alázatosságát vagy az anya méltóságát. Tanulj meg, ember, engedelmeskedni! A te Alkotódról mondja az evangélista: és engedelmeskedett nekik. Pirulj el, gőgösködő por és hamu! Isten megalázza magát, te pedig felmagasztalod magadat? Isten embereknek veti alá magát és te uralkodni akarsz az embereken és magadat is Alkotód fölé helyezed?”

Szent József a család törvényes feje. Ezért az angyal is vele közli Isten rendelkezését az egyiptomi menekülés és hazatérés alkalmával. Mária teljesen családjának, isteni Gyermekének él. Örömmel végzi a családjának mindennapi munkáját. Szeretet, megértés, melegség uralkodott Názáretben. Ezért állítja XIII. Leó pápa is 1892. jún. 14-i *Neminem fugit* brévéjében a Szentcsaládot példaképpül minden keresztény család elé. Az irgalmas Isten, amikor az emberiség megváltását elhatározta – írja a pápa –, egyúttal úgy döntött, hogy annak kezdetén egyszerre istenileg alapított családot mutat be a világnak, amelyben minden ember a családi közösségnek, erényeknek és szentségnek legteljesebb példáját láthassa. Ez volt a názareti szent család, amelyet az isteni Gondviselés úgy hozott létre, hogy minden keresztény ember, bármilyen helyen vagy életkörülmények között, ha rá figyel, könnyen tudjon találni benne bármelyik erény gyakorlására példát és ösztönzést. A családapák Szent Józsefben találják meg az atyai gondoskodás nagyszerű példáját, az édesanyák Szűz Máriában szemlélhetik a szeretetnek, gyengédségnek, lelki alávetettségnek és a tökéletes hitnek alakját, a gyermekek pedig Jézusban, aki engedelmes volt szüleinek, lelhetik meg az engedmesség isteni példaképet.

(Mihályi Gilbert O.PRAEM.: *Szűz Mária az Újzövetségben*, 1954., Anonymus, Róma, 146-155.o.)

Gondolatok az engesztelésről

Bevezetés

Szent István király országunkat végérvényesen és visszavonhatatlanul az Úr Jézus Krisztushoz és az Anyaszentegyházhoz, Szent Péter sziklájához és a Boldogságos Szűz Máriához kapcsolta. A Magyar Szent Korona felajánlásával és a Dicsőséges Szent Kereszt vállalásával Krisztus szoros követésére kapunk meghívást. „*Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl a keresztyét és kövessen engem.*” (Mt 16,24) Ezen az úton Krisztushoz válnunk hasonlóvá. „*Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem.*” (Gal 2,20) Patrónánk és Reginánk, a Boldogságos Szent Szűz, Isten Anyja, Mária a *compassio* legragyogóbb példáját adja nekünk. Mária Országának engesztelő küldetése van.

Az igazságban való megszentelődést (Jn 17,17) számtalan evilági csábítás és kísértés veszélyezteti. A nagy hitehagyásnak ezekben a sötét napjaiban döntő jelentőségű, hogy a katolikus hívek minden áron ragaszkodjanak az élő hit tiszta forrásaihoz, állhatatos aszkézissel koptyassák hibáikat, merítsék meg az isteni malaszt fürdőjében a rosszra hajló emberi természetüket, és határozottan kerüljék a bűnt. A Sátán gonoszsága és cselvetései ellen különösképpen is fel kell vértézödni azoknak, akik a Megfeszített Krisztusnak kívánják felajánlani az életüket. Az Anyaszentegyház hitének és tanításának a hallgatása, a liturgikus és személyes imaélet (kiemelten a rózsafüzér és a szent zsolozsma), a szentségek – főként a szentgyónás és a szentáldozás – buzgó és gyakori vétele, az Atya akaratának szüntelen keresése, a parancsok maradéktalan megtartása mind-mind az életszentségre törekvés alapvető eszközei, amelyek megvalósítják az Úrban való életet.

Az üdvösség útján való maradáshoz, különösen zűrzavar idején, újra és újra felül kell vizsgálnunk, hogy mihez ragaszkodjunk, és mit vessünk el. Hangsúlyosan fontos ez a kérdés az engesztelő lelkek számára, akiknek minden viszontagság és kísértés közepette is hűségesen az Úrral kell maradniuk. A most következő összeállításban az Egyház és a magyar engesztelés aktuális történéseire reflektálva kínálok személyes elmélkedésre és akár közösségi megfontolásra az alábbi pontokat, hogy mi is mondhatunk a tüzes kemencében fohászoló Azarjával: „*Most teljes szívvel követünk és félünk téged, és keressük kedvedet.*” (Dán 3,41)

Ragaszkodás az „eredeti” szentmiséhez

A szentmiseáldozat Krisztus engesztelő keresztáldozatának jelenvalóvá tétele és az Atyának való bemutatása, amelynek célja a Szentháromság tökéletes megdicsőítése és a Szent Egyház élő és holt tagjainak a megszentelése. A szentmise dicsőítő, hálaadó, engesztelő és kérő áldozat.

A pap az egyházi rend szentségében kapott hatalmával élve Krisztus személyében cselekedve (*in persona Christi*) Krisztus Testét és Véréát áldozza fel az Atyának élőkért és holtakért, valamint az egész világ bűneinek engesztelésére. A hívek a keresztség szentségében az áldozópap keze által maguk is felajánlják Krisztust az Atyának, és hozzáteszik ehhez önmaguk felajánlását. A hívek áldozása csak azért elfogadható és kedves az Atyának, mert az ő egyetlen Fiának áldozatához van kapcsolva, amely egyedül méltó Istenhez.

A római rítusnak az apostoli időktől eredeztethető, évezreden át szervesen fejlődő misszálját Szent V. Pius pápa *Quo Primum* kezdetű apostoli konstitúciójával (1570) végérvényesen és visszavonhatatlanul megerősítette. Ez a *vetus ordo*, az *usus antiquior*, a gregorián mise. Ha érvényesen fölszentelt pap celebrálja, pontosan követve a rubrikákat, az ortodox és katolikus hitet teljesen és csorbítatlanul közvetíti. Ez azt is jelenti, hogy nem lehet a szentmiseáldozatban méltóképpen részt venni, ha csak nem a teljes és csorbítatlan hitletémeny elfogadása által.

A szentmiseáldozat régi rítusában minden a Háromszor Szent Istenre irányul, imádat és áhítat hatja át, és a résztvevőt a legteljesebb testi, lelki és szellemi összeszedettségre, szemlélődésre indítja. A szent liturgia a hit misztériumának mélységeit és magasságait tárja fel, amelyben a mennyei Jeruzsálemhez járunk. (Zsid 12,22–24) Lényegét tekintve nem emberi erőfeszítés eredménye, hanem Opus Dei, azaz Isten műve, amelynek Szentlélektől ihletett rítusaiban Krisztus az Atya előtt egyedül méltó Főpap, Oltár és Áldozat. A régi rítusban világossá lesz, hogy Krisztus Keresztje összeköti az eget és a földet, megnyitja a mennyet és örök életet adó gyümölcsöt ad a számunkra.

A szentmiseáldozat valósága, amely szentségi értelemben a Golgotára, a Kereszt lábához állít minket, és részeltet a Legszentebb Áldozat örök életet adó gyümölcseiben, az engesztelő lélek számára a legdrágább a földön. Figyelemre méltó, sőt egyenesen a végidők jele, hogy a szentmiseáldozat latin rítusa ellen ez eddig soha nem látott mértékű és a hierarchia legfelsőbb szintjeiről érkező támadás zajlik. Tanúi lehetünk annak, hogy ördögök egész légiója ügködik azon, hogy a szentmiseáldozatot furmányos cselvetésekkel az Egyház életében lerombolja, kigúnyolja, meggyalázza és megszüntesse. Mindez meg

kell, hogy kétszerezze az eredeti szentmiséhez való elszánt ragaszkodást az engesztelés művében.

Ragaszkodás a térdelve és nyelvre áldozáshoz

Krisztus Egyházának kezdettől fogva rendületlen hite, hogy Megváltónknak az utolsó vacsorán mondott világos és érthető szavai (Vö. Mt 26,26–29; Mk 14,22–25; Lk 22,19k; 1Kor 11,23k.) sajátos és egészen nyilvánvaló módon jelentik, hogy az Úr saját testét és véréát nyújtotta az apostoloknak.¹ A kenyér és a bor szubsztanciájának eltűnése, és Krisztus Testének és Véréának megjelenése, a *transzszubsztanciáció* (átlényegülés)² az érzékek számára felfoghatatlanul megy végbe. A legméltóságosabb Oltáriszentségben igazán [*vere*], valóságosan [*realiter*] és lényegileg [*substantialiter*] jelen van a mi Urunk Jézus Krisztus teste és vére, együtt az Ő lelkével és istenségével, – s emiatt az egész Krisztus, – s nem csak jel vagy ábra, vagy erő szerint.³ Az Egyház, mint az igazság oszlopa és biztos alapja (1Tim 3,15), az „*istentelen emberek*” által a transzsubstanciatio és a valóságos jelenlét tanát a Megváltó szavainak kiforgatásával megkérdőjelező nézeteit „*mint sátánit megveti*”.⁴ Krisztust imádás illeti meg az Oltáriszentségben, különösképpen is a Legszentebb vételekor.

- A térdelve és nyelvre áldozás hagyományos módja az imádás és az istengyermeki lelkület apostoli hitletémenyből fakadó, biblikus kifejeződése, a vétel imádattal teljes módja, amely tökéletesen kimutatja és megvalósítja az Oltáriszentséget illető köteles hódolatot.
- A térdelve és nyelvre áldozás hagyományos módja tökéletesen megvalósítja az Oltáriszentséget illető köteles védelmet: a Szent Test morzsái nem kerülhetnek az áldozó kezére, és a lopás veszélye is lényegesen csökken.
- A térdelve és nyelvre áldozás teljesen megfelel az Úr Jézus Krisztusról és az eucharisztikus jelenlétről szóló katolikus hitnek, jámborságnak és áhítatnak, a katolikus hagyomány szerves része, a hívőt összeszedettebbé és tudatosabbá teszi, ezért alapvetően elősegíti a szentáldozás gyümölcsozóságát.

1 DH 1637.

2 Trienti egyetemes zsinat, XIII. sessio: *Decretum de ss. Eucharistia* 4. f.: DH 1642.

3 DH 1651.

4 DH 1637.

- Az imádatnál áthatott szentségi találkozásban a teljes emberségünk részét vesz. A leborulás gesztusa szinkronizálja a testet és a lelket, hogy az imádás az egész ember tette legyen. A test és a szellemi lélek a természetes egységük révén kölcsönösen visszahatnak egymásra, ezért a testi leborulás a lélek összeszedett imádatát is segíti. Az áldozatőrácshoz térdelve az áldozás méltó nyugalomban történik.

A Legméltóságosabb Oltáriszentség a szentmiseáldozat örök életet adó gyümölcse, a katolikus Egyház legnagyobb kincse, mennyei kenyér. Az Oltáriszentség megsértése a méltatlan szentségvétel és a kézbe áldoztatás – immár robbanásszerű kiterjesztése – által példátlan méreteket öltött. A Legméltóságosabb Oltáriszentségben Jézus Krisztus, Isten Fia van jelen, amit a katolikus hívő az élete árán is megvall. Az engesztelő lélek térdelve és nyelvre fogadja szívébe Szentséges Urát, és különösképpen is teljes szívvel, teljes lélekkel, teljes elmével és teljes erővel (Mk 12,30) hódol azért a tengernyi sok szentségtörésért, amely a méltatlan áldozások, valamint a kézbeáldoztatás során éri az Úr Jézus Krisztust a Szent Színek alatt.

Ragaszkodás az Kinyilatkoztatás teljességéhez

A kinyilatkoztatás (gör. *apokalüpszis*, 'feltárás' lat. *revelatio*, 'leleplezés') Isten szeretetből fakadó tevékenysége, szava és tette, amellyel az Atya a Fiú által a Szentlélekben bemutatkozik az emberiségnek, közli önmagát és üdvözítő akaratának döntéseit, feltárja az igazságot: megnyitja az utat a hívő ember előtt a természetfölötti valóság megismerésére és az isteni életre. A természetfölötti megismeréshez, a kegyelmi élethez és az üdvösséghez nélkülözhetetlen, semmi sem helyettesítheti.

Az egyetemes kinyilatkoztatásnak kezdeti szakasza az ószövetségi kinyilatkoztatás, amely a bálványimádásba süllyedt emberiség történelmében jelenik meg: Isten kiválasztja és elhívja Ábrámot, a választott nép atyjává teszi, és ivadékában áldást ígér minden népnek (Ter 12,3).

Az egyetemes kinyilatkoztatás beteljesedése az Új és Örök Szövetség. Amikor elérkezett az idők teljessége (Gal 4,4), Isten – aki maga a szeretet (1Jn 4,7) – elküldte Fiát, Jézus Krisztust, akinek megtestesülésével, életével, megváltó halálával és feltámadásával, mennybemenetelével és a Szentlélek eljövételével beteljesíti a kinyilatkoztatást (Jn 1,14.18; Zsid 1,1-2; Róm 3,25; 16,25; Ef 1,9; 3,9-11; 2Kor 1,20; Kol 1,18.26);

Krisztussal és az apostoli korról a kinyilatkoztatás teljessé válik, amely után várjuk az Emberfia második eljövételét (Mt 24,38; Tit 2,13; 1Pt 4,13; 5,1; 1Jn

3,2). A kinyilatkoztatás kincsét (*depositum fidei*) tovább kell adni (Mt 28,19; ApCsel 10,41; 1Kor 9,1; Gal 1,15; 1Jn 1,1).

A Szenthagyományon és a Szentírásen kívül azonban Isten közvetlenül is szól egyesekhez, amellyel megerősíti az adott személyt és mindazokat, akik meghallgatják a tanúságtételét. Az Úr Jézus Krisztus, valamint a Boldogságos Szűzanya, a Szent Angyalok és a Szentek az egyháztörténelem során megszámlálhatatlanul sok magánkinyilatkoztatásban erősítik a zarándok és küzdő Egyház tagjait. Ezek a magánkinyilatkoztatások már nem gazdagítják az Egyház hitét, inkább csak hitelési módot, magatartást közölnek. *Non ad novam fidem deponendam, sed ad humanorum actuurn directiones.* (Nem új hit létesítésére, hanem az emberi cselekedetek irányítására.) A magánkinyilatkoztatás tehát sem az apostoli hitletétemény (*depositum fidei*) kiegészítése, sem annak illetékes, hivatalos magyarázata, hanem emlékeztető a nyilvános és egyetemes kinyilatkoztatásban foglalt igazságra. A magánkinyilatkoztatás *gratia gratis data*, ingyen adott kegyelem, mégpedig charisma, vagyis a Szentlélek ajándéka az Egyház javára. A hívő hitérzéke (*sensus fidei*) az egyházi Tanítóhivatal vezetésével képes megkülönböztetni és elfogadni azt, ami ezekben a kinyilatkoztatásokban Krisztus vagy szentjei (Szűz Mária, Szent Angyalok és a Szentek) hiteles jelzésének bizonyul az Egyház számára.

Korunkban a különböző magánkinyilatkoztatások száma ugrásszerűen megnőtt, miközben a Tanítóhivatallal kapcsolatos bizonytalanság – amit kétes és téves megnyilatkozások idéznek elő – egyre fokozódik. Probléma, hogy mindenféle ellenőrizetlen és ártalmas szövegek is gyorsan terjednek, sokszor éppen a buzgó hitéletet élők köreiből. Az engesztelő lélek könnyen eshet abba a kísértésbe, hogy hitét és lelki életét a magánkinyilatkoztatásokra alapozza, ami különösen akkor válik veszélyessé, ha ismeretlen eredetű, egyháziilag ellenőrizetlen üzenetekkel bátyázza körül magát. Könnyen el lehet veszni a manapság jellemzően internetes csatornákon hömpölygő ilyen-olyan üzenetek végeláthatatlan tengerében, ami legkevesebb elvonhatja a figyelmet, szétszórta és zaklatottá tehet, felboríthatja az egészséges lelkiéletet, de akár végzetesen alá is áthatja a katolikus hitet.

Az engesztelő hívőnek nagy gondot kell fordítani arra, hogy az Egyház autentikus forrásaiból merítve (liturgia, tanítás, lelkivezetés, szentek példája) ismerje meg az egyetemes kinyilatkoztatást és a spiritualitást, és mindennek előtt belőlük táplálja hitéletét. Ezzel együtt legalább ilyen fontos a megkülönböztetésben segítő hitérzék (*sensus fidei*) folyamatos fejlesztése, hogy a csapdák

ne árthassanak, a valóban Istentől való magánkinyilatkoztatások pedig üdvös módon támogathassák a szent katolikus hitet.

Ragaszkodás az egy, szent, katolikus és apostoli Anyaszentegyházhoz

„Midőn Krisztus a keresztfán függött, befejezte az Egyház titokzatos templomának építését. A keresztfán kiömlött vére, lecsillapítván Isten haragját, megadta, hogy a Megváltó forrásaiból kiáradtak minden ember üdvösségére a mennyei adományok, mindenek fölött az új és örök szövetség szentségei. A keresztfán megszerezte magának az ő egyházát, vagyis az ő Titokzatos Testének valamennyi tagját.” (Isten Szolgája XII. Pius pápa *Mystici Corporis* kezdetű apostoli körlevele, 1943. június 29.)

A Katekizmus⁵ világosan fogalmaz:

Krisztus egyetlen egyházat alapított. Ezt mondta: „Erre a kősziklára fogom építeni egyházamat.” (Mt 16,18) Ezért csak egyetlen igaz egyház van. Az igaz egyház azokról a tulajdonságokról ismerhető fel, amelyeket Krisztus adott neki. Egynek kell lennie a hitben, a szentségekben és a főben. Szentnek kell lennie, mert Krisztus megszentelte. Katolikusnak, vagyis egyetlenesnek kell lennie, mert Krisztus minden népnek és korszaknak alapította. Apostolinak kell lennie, vagyis szükséges, hogy elöljárói az apostolok törvényes utódai legyenek.

Csak a római katolikus Egyháznak van meg ez a négy ismertetőjele. Egy: mindenütt ugyanaz a hite, ugyanazok a szentségei és ugyanaz a feje. Szent: ez kitetszik szent tanításából, szent működéséből, főként azonban szent tagjaiból, akik közül sokat csodákkal dicsőített meg Isten. Katolikus, mert őrzí a teljes igazságot és valamennyi szentséget. Krisztus óta megszakítás nélkül él és terjed az egész világon. Apostoli, mert visszamegy az apostolokig. Püspökei az apostolok törvényes utódai és feje Szent Péter utóda. Ez mutatta a legvilágosabban, hogy az Egyház Krisztus igaz egyháza.

A többi keresztény felekezetekben nincs meg ez a négy ismertetőjel. Mindenekelőtt nem apostoliak, mert csak jóval az apostoli idők után keletkeztek, elöljáróik nem az apostolok törvényes utódai, és nem élnek közösségben Szent Péter utódával. Tehát egyik sem lehet Krisztus igaz egyháza. Egyedül a katolikus Egyház kapott megbízatást és eszközöket Krisztustól, hogy az embereket az örök boldogságba vezesse. Egyedül neki van hatalma, hogy Isten szavát hirdesse, a szent áldozatot bemutassa, a szentségeket kiosssa és az embereket

⁵ Katekizmus, A Katolikus Egyház tanítása, Herder kiadó, Róma-Freiburg-Bécs, 1958, 58. p.

a keresztény életre indítsa. Ezért nevezzük a katolikus Egyházat egyedül-üdvözítőnek.

A keresztények, akik valamely más nem-katolikus közösséghez tartoznak, többnyire nem tudják, hogy a katolikus Egyház az ő igazi hazájuk. Nincsenek a teljes igazság birtokában, sok tévedésnek vannak kitéve és sok kegyelemtől elesnek. Krisztus azonban érettük is meghalt, az Egyház érettük is könyörög és érettük is bemutatja a szent áldozatot. Ezért ők is eljuthatnak az örök boldogságba, ha Isten akaratát úgy viszik végbe, ahogy ismereteikből telik.

XII. Pius pápa felhívja a figyelmet arra, hogy a Szentírás szerint az Egyház Test. Krisztus „a testnek, az Egyháznak Feje”. (Kol 1,18) Ha az Egyház test, akkor egynek és osztatlannak kell lennie: „sokan vagyunk egy Test Krisztusban”. (Róm 12,5) Ez a test pedig megfogható és látható is. Azért az isteni igazságtól eltévelyednek azok, mondja Isten Szolgája, akik az Egyházat úgy képzelik el, hogy az sem el nem érhető, sem nem látható, hanem csak „pneumatikus”, amely a hitben egymástól elválasztott keresztény közösségeket láthatatlan kötelékkel köti össze.

A modernizmus hatása a szétvert liturgián túl legszembeötlőbb módon éppen a hamis ökumenizmus és a hamis vallásközi párbeszéd, valamint a hibásan felfogott vallásszabadság tárgykörében érhető tetten. Az „új teológiában” az ökumenizmus gyakorlatilag protestantizálódáshoz, a vallásközi párbeszéd Krisztus és az Egyház megtagadásához vezet, amíg a vallásszabadság a tévedésnek ad jogot az igazsággal szemben.

Ma engesztelő körökben is hódítanak különböző divatos, de veszedelmes tévedések, miszerint Jézus Krisztus kinyilatkoztatását a (hamis) vallások bármivel kiegészíthetnék, és Jézus Krisztus nem kizárólagosan nyilatkoztatja ki az isteni valóságot. Vagy több különböző üdvrend van; Isten egyetlen üdvözítő akarat nem kizárólagosan Isten Fiában valósult meg; Krisztus Egyháza nem más, mint egyházak és egyházi jellegű közösségek bizonyos összessége; hogy Krisztus Egyháza ma már igazában sehol sem létezik, hanem csak célnak tekinthető. Krisztus és az Egyház egységének és oszthatatlanságának, csalatkozhatatlanságának, valamint az engesztelés katolikus teológiájának lényegében mond ellent az a feltételezés, hogy a katolikus értelemben vett engesztelés lehetséges a katolikus hit megvallása nélkül.⁶

⁶ Ezekből a tévedésekből fakadnak olyan elterjedt megfogalmazások, hogy a Katolikus Egyház is egy „felekezet”, hogy az Egyház lelki kincseiből „nincsenek kizárva a nem katolikus keresztények”, „sőt a más vallásúak sem”, [ergo a hitvallástól függetlenül egyaránt részesülhetnek a lelki javakból], hogy a Szűzanya és a Szentek „híres emberek”, hogy a

Az Úr bármikor tehet csodát, és szabadon áraszthatja isteni malasztját, teljhatalmában áll üdvözíteni rendkívüli módon; ezzel együtt igaz, hogy a ki nyilatkoztatás szerint a megszentelődés Krisztusban felkínált rendes útja az Egyház. Az engesztelés művébe való bekapcsolódás az egy, szent, katolikus és apostoli Anyaszentegyházban lehetséges, ahol a teljes és csorbítatlan apostoli hitletétemény, a megszentelődés és az üdvös lelki élet teljes eszköztára és feltételrendszere rendelkezésre áll. Való igaz, hogy a Megfeszített Krisztussal való egységre hivatottak a más vallások, valamint a különböző eretnek és szakadár gyülekezetek tagjai is, de nekik mindenekelőtt meg kell térniük a katolikus Egyházba.

Az engesztelő hívőnek tudnia kell, hogy a hitetlenség, az eretnokség és a szakadárság elszakít az Egyháztól és annak javaitól. A gyümölcsözőség feltétele a megmaradás Krisztusban: „*Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz. Hisz nélkülem semmit sem tehettek.*” (Jn 15,5) Az Egyház, a Szentmiséáldozat, az Oltáriszentség és a többi Szentségek, a Boldogságos Szűz Mária, a pápaság, a szent hierarchia, a szent liturgia, a Tanítóhivatal, a szenthagyomány és minden, ami a hit és a tanítás része, a maga teljességében nélkülözhetetlen Krisztus legszorosabb követéséhez. Aki „*megalázta magát, engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig*” (Fil 2,8).

Ragaszkodás a katolikus aszketikához, misztikához és spiritualitáshoz

A lelki élet (*vita spiritualis*) a Szentháromság ajándéka, részesedés az isteni természetben, amely az isteni szent malaszt állapotát (*status gratiae*) hozza el. Minden ember legmagasabb rendű hivatása, hogy megismerje, megszeresse és szolgálja az egy, élő és igaz Istent és az üdvözítő Jézus Krisztust. (Jn 17,3) A lelki életet a bűnbeesés elvette, Krisztus megváltó Keresztje pedig visszazerezte nekünk. A lelki élet kezdete az újjászületés és az istengyermekség elnyerése a keresztségben (Jn 3,1–5), amely a bérmlálás, a szentgyónás, a szentáldozás által fejlődik. Kibontakozása az imádság, a bűnök és viciumok elleni küzdelem, valamint az isteni (hit, remény, szeretet) és erkölcsi erények gyakorlásában, az állapotbeli kötelességek hűségese teljesítésében valósul meg. A szüntelen bűnbánat és megtérés Isten hű szolgájává tesz a mindennapi életben, a krisztusi szeretet állapotát szerzi meg (Gal 2,20), visszaadja az emberi méltóságot, Isten előtt szeretetre méltóvá tesz, amely a keresztyén tökéletességre (*perfectio*), megszentelődésre és örök életre vezet. (Róm 6,22) Mennybéli beteljesedése Isten színelátása (*visio Dei*). Az Isteni élet teljessége a Malasztal

---

katolikus hit hasonlítható volna más vallások meggyőződéséhez stb.

Teljes Máriában (*Gratia Plena*) ragyog fel legékesebb módon minden égi és földi teremtmény között.

A liturgia és a tanítás épségének és színvonalának a leromlása, a spirituális hagyomány elhanyagolása, valamint különösen az ökumenizmussal kapcsolatos eretnek nézetek elterjedése az imaéletet is kedvezőtlenül érinti. Az engesztelők körében is elterjedt bizonyos protestáns és karizmatikus gyakorlatok követésének komoly veszélye, hogy könnyen dogmatikai elhajlásokat idéz elő, érzelempözpontú hitre nevel, valamint a Boldogságos Szűz Mária, a Szent Angyalok és a Szentek tiszteletének az elhanyagolását eredményezi, továbbá gyengíti a katolikus liturgiával való közösséget, és sokféle abúszushoz vezet. A hitelesen nem ellenőrzött magánki nyilatkoztatásokból származó, hibás imádságok és téves gyakorlatok szintén vezethetnek a lelki élet és a hit torzulásaihoz.

Az engesztelő léleknek nagy figyelmet kell fordítania a tiszta katolikus lelki élet kialakítására és megtartására. Az imádságban Krisztus, a Boldogságos Szűz Mária, a Szent Angyalok és a Szentek a példaképeink, nevelőnk pedig az Anyaszentegyház. A jó gyóntató, lelkivezető, a liturgia (szentmise és szent zsolozsma) hagyományhű végzése, a rózsafüzér és egyéb ájtatosságok megfelelő gyakorlása, a szentektől és a lelkiélet nagymestereitől való alázatos tanulás, a csönd keresése az engesztelésben elengedhetetlen, hiszen „*még azt sem tudjuk, hogyan kell helyesen imádkoznunk*” (Róm 8,26). Az imádság, a virasztás, a böjtölés, az *adoratio* helyes és gyümölcsöző módjait az Egyház tanítja nekünk. A katolikus teológiában a lelkiélet szaktudományai az aszketika és a misztika, amelynek mentén hiteles és igaz katolikus életet nyerhetünk.

Ragaszkodás a szent hierarchiához

Az Úr Jézus Krisztus az Egyház feje (Ef 4,15), aki látható vezetővé Szent Péter apostolt tette (Mt 16,18; Jn 21,15). A pápa Krisztus földi helytartója (*Vicarius Christi*) a földön, Szent Péter utóda és Róma püspöke. Krisztus akarata, hogy az Egyházat mindenkor előljárók kormányozzák. Az Egyház előljárói a pápa és a katolikus Egyház püspökei, akik a *successio* révén mind az apostolok utódai. Krisztus nevében tanító, főpapi és kormányzó hatalmat gyakorolnak.

A püspök az Egyház egy részét vezeti, amit püspökségnek vagy egyházmegyének nevezünk. A püspökségek egyházközségekre vannak felosztva. Az egyházközségek szolgálatára a püspök papot szentel, plébánost állít, aki a hívek lelkiatyja. A pápa, valamint a püspök, a pap és a diakónus is Krisztus követségében hirdetik az evangéliumot és a kiengesztelődést (2Kor 5,20). Ezért

mondja Pál: „Engedelmeskedjete elöljáróitoknak, és vessétek magatokat alá nekik, hiszen úgy öröködnék ők fölöttetek, mint akik számot fognak adni lelkeitekért” (Zsid 13,17)

Az engesztelés műve az egész Egyház ügye, mert küldetésének a lényege a megváltó Krisztus művének folytatása a földön a világ végéig. A szent hierarchiának, a Fő képviselőjének (Ef 4,15) való engedelmisség az Egyházban szolgáló engesztelő lélek számára – mivel egy test vagyunk Krisztusban (1Kor 12,12; Róm 12,5) – elkerülhetetlen, és Isten rendelése szerint nélkülözhetetlen. (Jn 17,23) Ha adott esetben ennek az engedelmisségnek és együttműködésnek bármiféle kikerülhetetlen, áthidalhatatlan, objektív akadály mutatkozik, akkor sincs másik út.

A hiteles jelenések, üzenetek és inspirációk egyik közös jellemzője, hogy megvalósulásuk elsősorban az illetékes megyéspüspök ítéletétől függenek. Erre vonatkozóan nincsen „B terv”. Az égből érkező utasításokat mindig pontosan, minden módosítás (korlátozás, átértelmezés) nélkül kell megvalósítani. Amikor Szűz Mária a pápától vagy a püspököktől kér valamit, illetve olyan döntést kíván, amely ordináriusi joghatóság alá esik, azt senki és semmi nem helyettesítheti. A pápa és a püspök hatalma nem negligálható, szerepe át nem vehető, helyette más nem cselekedhet. Ha az előjárói döntés és cselekedet bármiért is elakad, az engesztelő lélek nem tehet mást, mint állhatatosan viraszt, imádkozik, vezekel, engesztel és áldozatokat hoz. Vár türelemmel, szenvedéssel, és kitarító marad, bízván az Úrban, amíg csak szükséges.

Az engesztelés művében nagy óvatossággal és alázattal kell lenni, hogy az esetleges főpapi döntés megszületéséig minden törvényes és érvényes korlátozó intézkedés meg legyen tartva, továbbá egy papi kezdeményezés se törekedjen felülkerekedni a paptársakén. „Ne tegyetek semmit versengésből, sem hiú dicsőségvágyból, hanem mindenki alázatosan tekintse a másikat maga fölött állónak.” (Fil 2,3)

Az ördög cselvetéseinek ellenállva

Krisztusban kedves Testvérek! „Igaz ugyan, hogy testben élünk, de harcunkat nem a test szerint vívjuk, mert harci fegyvereink nem földiek, hanem isteni eredetűek, amelyek várakat is lerombolnak.” (2Kor 10,3–4) Az ellenség gonoszsága és cselvetése (*nequitiam et insidias diaboli*) azon van, hogy az engesztelés művét romba döntse. „Józanok legyetek és vigyázatok, mert ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán körüljár, keresve, kit nyeljen el. Erős hittel álljatok neki ellen.” (1Pt 5,8–9a) „Öltsétek föl az Isten fegyverzetét, hogy az ör-

dög cselvetéseinek ellenállhassatok. Nem annyira a vér és a test ellen kell küzdenünk, hanem a fejedelemségek és hatalmasságok, ennek a sötét világnak kormányzói és az égi magasságoknak gonosz szellemei ellen. Ezért öltsétek fel az Isten fegyverzetét, hogy a gonosz napon ellenállhassatok, és mindent legyőzve megtarthassátok állásaitokat.” (Ef 6,11–13)

Fülep Dániel, r.k. teológus

Kövessen engem

„Összehívta a népet és tanítványait, s így szólt hozzájuk: „Ha valaki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen. Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti. Aki elveszíti értem és az evangéliumért, az megmenti életét.” (Mk 8,34-35)

Évközi 24. vasárnap hangzott el ez az evangélium. Az egyik pap a szentbeszédében megemlítette, hogy itt Jézus hármasság feladatát ad nekünk: tagadjuk meg magunkat, vegyük fel a keresztünket és kövessük Őt. Ez a kiemelt figyelem erre a hármasságra nagyon megfogott. Érdekes ezen egy kicsit elgondolkodnunk.

Az Evangéliumban előtte elhangzik a péteri megvallás és utána a péteri emberi gondolatok is, melyre Jézus elég erős kifejezéssel reagál, közölve Péterrel, hogy amennyiben ennyire emberien gondolkodik, akkor a Sátán útján jár. És ezt követően kezdi tanítani a népet a fentiek szerint. Mintegy ezzel reagál arra a kérdésre is egyben, hogy mi kinek tartjuk Őt, akarjuk-e követni az általa mutatott utat.

Nyilvánvaló, hogy az ember alapvetően meg akarja menteni életét az örök boldogságra, egyben az is nyilvánvaló, hogy azt a legkisebb fáradsággal szeretné elérni. Péter is valami ilyesmire gondolhatott, amikor a szenvedés útja helyett Jézusnak a könnyebb utat ajánlotta...

De Jézus ismeri ezt a világot, ismeri evilág fejedelmét, hiszen az is Isten teremtménye. Ezért is mondja, hogy „ha valaki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen.”

Ha ezt a mondatot kicsit mélyebben megvizsgáljuk, akkor kirajzolódik egy sorrend. Nyilvánvalóan a jézusi cselekedetek és az Evangélium igéi mutatnak

egy utat, de hogy azon hogyan tudunk hatékonyan haladni, annak valamilyen sorrendjét adja meg itt Jézus.

Első lépés, hogy tagadjuk meg magunkat! Ez már komoly nehézségeket jelent, hiszen olyan jó és kellemes a magam elképzelése szerint, a magam érzése szerint úgy élni bele a világba. De Jézus azt mondja, hogy tagadjam meg magamat. Mondjak ellene az evilági érzéseimnek, az evilági élvezeteknek, tagadjam meg azt, ami evilági szempontból kellemes, jóleső. Hiszen ezeket jellemzően evilág fejedelme sugallja. A Sátán igyekszik evilági dolgokkal távol tartani Istentől, hogy be tudjon hálózni, észrevétlenül magához tudjon édesgetni. Ezért az, hogy megtagadom magamat, az már a második lépésre átvizet: vegyem fel keresztetemet.

Már az is egyértelműen keresztetekkel jár, ha megtagadom magamat, megtagadom ösztöneimet, ösztöneim által kívánt dolgokat, cselekedeteket. Ezen felül Jézus az itt idézett evangéliumi rész előtt arról beszél, hogy ő komoly szenvedéseket és keresztalált is vállal, példát adva arra, hogy a szenvedéstől ne riadjunk vissza. Mert aki érte és az Evangéliumért vállal kereszteteket, az megmenti életét az örök boldogságra (úgy mondjuk sokszor, hogy az örök életre, de az örök életnek két iránya van: menny és pokol...). Tehát keresztünket fel kell vennünk, a magunk és – engesztelésként – a mások hitének növekedése, a mennyország reális reménye érdekében.

Amennyiben megtagadtuk magunkat és felvettük keresztünket, akkor már valóságosan ráléptünk a Jézust követő útra. A két alap nélkül igen sok bukducsolás várható, ezekkel azonban jó alapon indulhatunk és követhetjük Jézust, mely szándékunk erős reményt ad, hogy valóban az örök boldogság lehessen osztályrészünk földi életünket követően.

Jánossy Gábor

„Nagyon valószínű”, hogy a hitehagyás vezeti be az Apokalipszist és az Antikrisztus felemelkedését

(Az alábbi írás a Lifesite oldalon jelent meg Emily Mangiaracina tollából 2021. október 8-án. A Pittsburghben tartott katolikus konferencia egyik előadásáról számol be, amelyet az Egyesült Államokban a lezárások alatt híressé vált, autóparkolóokban miséző pap tartott napjaink jelenségei és a Jelenések könyvének eseményei közötti kapcsolatról. Johannes Eck)

A „parkoló pap” (*parking lotpriest*), aki egyike azon papoknak, akik a 2020-as templomi zárlatok alatt is folytatták a misézést, úgy véli, hogy a jelenlegi csapásokat a pogány istennő, Pachamama vatikáni tisztelete vezette be, amit „az egész keresztény történelem” „legsörnyűbb büntettének” nevez.

Az elmúlt hétvégén Pittsburghben tartott katolikus identitáskonferencián a pap azzal érvelt, hogy amint a hitehagyás és a bálványimádás váltotta ki a jeruzsálemi templom lerombolását, úgy a mai bálványimádás és szentségtörés az Egyházban is olyan eseményeket váltott ki, amelyek a végső apokalipszishez vezethetnek.

„Sokan hiszik, és én is így gondolom, hogy a Jelenések könyve, a Biblia utolsó könyve Jeruzsálem pusztulását írja le, de a világ végét is” – mondta. Hozzátette, hogy szerinte a Kr. u. 70-ben történt templomrombolás „sok szempontból a végső apokalipszis prototípusa vagy előképe”.

A pap leírta, hogy a zsidók lemészárlása és a templom lerombolása a rómaiak által akkoriban olyan végletesen pusztító volt, hogy egy túlélő zsidó történész „a világ végének” nevezte. A szikáriusok néven ismert radikális zsidók – héberül „valaki, aki tört hordoz” – „meggyilkoltak mindenkit, aki nem engedett a Róma megdöntésére és a zsidó királyság földi (újra)megalapítására irányuló vágyuknak” – mondta a pap.

De a rómaiak megtorlása a zsidó lázadásért sörnyű volt. „Annyi hajócsátára került sor a Galileai-tengeren, hogy állítólag a Jordán folyó vize vörössé változott a vértől”. Azt mondják, hogy amint a rómaiak elérték Jeruzsálemet, „a menekülni próbáló zsidókat elfogták, és naponta akár ötszázat is keresztre feszítettek azon a hegyen, hogy a bent lévők lássák és pánikba essenek” – mondta a pap. „Az éhség miatt a csecsemőket ették meg. És amikor a rómaiak végül áttörtek, mindenkit megöltek. Meggyalázták a templomot, bár úgy hiszem, a templomot már korábban elhagyta Isten”.

A pap szerint ez az „apokalipszis” nem csak a zelóták miatt történt, vagy mert a pogány birodalom rossz volt, hiszen „minden birodalom rossz volt évszázadokon és évezredekken keresztül.” „Ez hitehagyás volt” – jelentette ki. „A hívek többsége tömegesen elszakadt az igaz vallástól a gonosz, korrupt hierarchia alatt. Ezért büntették meg őket. Ez volt a kiváltó oka annak, hogy ez megtörténjen.” Rámutatott arra, hogy Kr. u. 6-tól Kr. u. 66-ig Annás főpap volt a templomi papság vezéralakja. „Ez egy teljesen korrupt főpapság 60 éves uralkodása volt” – mondta.

„Tehát amikor arról beszélünk, ami most történik, a kiváltó okok talán most történtek meg, de már legalább 60 éve készülnek rá. És ez Krisztus idejében is így volt”. A pap azt mondta, hogy a korrupt papság uralma Jeruzsálemben „egy bizonyos kiváltó okban csúcsosodott ki”.

„Ha van egy pont, amire kiváltó okként tekinthetünk, mint a hitehagyás aktusára, akkor az az volt, amelyet Szent János feljegyzett: amikor Pilátus bemutatva Jézust a korrupt vezetésnek és az általuk (összegyűjtött) csöcseléknek, és megkérdezte: ‘Keresztre feszítem-e a királyotokat?’. A válaszuk az volt: ‘Nincs királyunk, csak császáruk’”.

Ez azt jelentette, hogy a zsidók bűnösök voltak abban a súlyos vétségben, hogy bálványt választottak, mert „a császár istennek nyilvánította magát” – folytatta. „Templomai voltak, imádták, tiszteletet és kitüntetések adtak neki. Így tulajdonképpen a papság és a hierarchia, néhány kivételtől eltekintve, nyíltan hitehagyottá és bálványimádóvá vált”. Hamis istent és bizonyos értelemben bálványt választottak az egyetlen igaz Isten helyett, és ez kiváltó és egyben „gyökeres” okavolt mind a templom, mind a város pusztulásának. Ezeket az eseményeket úgy is értelmezte, mint Krisztus próféciajának beteljesedését: „Az Emberfia eljön hatalommal, mielőtt ez a nemzedék elmúlik”. „Egy nemzedék körülbelül 40 év. Krisztus ezt Kr. u. 33-ban mondta, tehát 37 évvel később, mielőtt egy nemzedék elmúlna, megtörtént az apokalipszisük, Ő eljött hatalmával” – mondta a pap.

A bálványimádás és a hitehagyás Isten általi súlyos büntetése mindig is történelmi valóság volt, mondta a pap. Isten az izraeliták bálványimádását a Sínai-hegyen azzal büntette, hogy útjukat 40 napról 40 évre hosszabbította meg, így az Egyiptomból elindult több ezer felnőtt férfi nagy része meghalt a Szentföldre vezető úton. Isten Salamon király bálványimádását azzal büntette, hogy felosztotta a királyságát. „Ezer évig Isten saját népe kettészakadt – tíz törzs északra, kettő délre” – emlékeztetett a parkoló pap.

A zsinat utáni hitehagyás, Pachamama bálványimádása

A mi korunk sem kivétel Isten igazságos büntetése alól – állította a pap, hozzátéve: „Miért gondolnánk, hogy most a hitehagyást és a bálványimádást Isten figyelmen kívül hagyja?”

Rámutatott, hogy az „aposztázia” szó „elszakadást” jelent, és pontosan ez történt a katolikus Egyházban. „A zsinattal kezdődött. Mindannyian tudják, melyik volt az” – mondta a parkoló pap. „Több mint 100 000 pap hagyta el a szolgálatát, valamint számtalan szerzetes és hívő” – tette hozzá. „Az 1950-es években a misére járó katolikusok körülbelül 75-80%-áról lementünk – a COVID előtt körülbelül 25%-ra, a COVID után még mindig nem tudjuk – talán 10-15 %-ra az Egyesült Államokban. Az európai országokban pedig még sokkal rosszabb a helyzet.”

Aztán jött Pachamama pogány istennő bálványozása a Vatikánban 2019 októberében – emlékezett vissza. „Nem sokkal később elszabadult a pokol” – mondta. A pap elmesélte, hogy a Pachamama-bálványt magában a Szent Péter-bazilikában, Szent Péter sírja fölött, az oltár elé helyezték. Jelezte, hogy szerinte „kifejezetten Ferenc pápa irányította ezt az akciót”. A pápa maga is imádkozott a szertartáson, majd csatlakozott a körmenethez.

Ez a bálványimádás szentségtörés volt a Szűzanya ellen is, mondta a pap, mivel „azon a napon történt, amikor az Egyház a Szűzanyát tiszteli”, október 7-én, a Szent Rózsafüzér ünnepén.

A kínai disszidens és a Kínai Kommunista Párt egykori belső embere, Wei Jingsheng szerint nem sokkal ezen esemény után, vagyis 2019 októberének második felében a COVID-19 „fegyverre alakított vírusát” szándékosan szabadították ki a Katonai Világjátékok nemzetközi összejövetelén. Ezt felidézve a pap a LifeSiteNews nemrég megjelent riportjára hivatkozott, amely a Sky News dokumentumfilmjéről szólt a vírus eredetéről. Jingsheng állításait Miles Yu, az amerikai külügyminisztérium korábbi Kína főtanácsadója is alátámasztotta, aki szerint a francia, német és amerikai sportolók mindegyike a COVID-19-éhez hasonló tüneteket mutatott. A pap azzal folytatta, hogy ha Jingshengnek igaza van, akkor a vírus nem csak megjelent a Pachamama-féle „megszentségtelenítés, bálványimádás, szentségtörés” után egy héten belül, hanem alkalmat is adott „a Sötétség Hercegének és a globalistáknak az ellenünk folytatott háborújához”.

Az Egyházban tapasztalható hitehagyás súlyosságát tovább fokozza, hogy a Vatikán együttműködik olyan világi, erkölcsileg kompromittált, életellenes globális hatalmasságokkal, mint Anthony Fauci, Jeffrey Sachs, a Rockefeller

Alapítvány, Clintonék, a Big Pharma, az üzleti élet és a bankszektor, sőt, még tanácsadóként is alkalmazza őket.

„Ez is egy olyan dolog, ami az ókorban történt, és ezért látom úgy, hogy jön az apokalipszis: mert a hitehagyott vallás együttműködött a Római Birodalommal, hogy üldözzék Krisztust, majd az Egyházat” – mondta a parkoló pap. „És egy ideig ez működött is, de aztán az Ellenség megfordult, és megbüntette az aposztátákat. És ezt tesszük ma mi is. Ugyanaz történik.”

Az Antikrisztust visszatartó erő

A pap úgy véli, hogy a vírus kitörése volt az „alkalom a globalisták háborújára” a világ ellen, és hogy ez „gyilkosságot, sterilizációt, zsarnokságot” és „a megmaradtak irányítását” foglalja magában.

„Hányan hálnak meg már most a halálos oltásban, és egy olyan feljavított katonai vírusban, amely nem követi a szabályokat?” – kérdezte. „Ez az első alkalom az emberiség történetében, hogy valóban világalomra tehetnek szert” – folytatta. „Ezek az emberek az egész világot akarják irányítani, és tudatosan vagy sem, ez a luciferi uralom felemelkedése lenne, és azt hiszem, nagyon valószínű, hogy „az” Antikrisztusé, nem csak „egy” antikrisztusé”.

A parkoló pap felhívta a figyelmet Carlo Maria Viganò érsek egyik megállapítására: hogy a globalistáknak ezt a háborúját „olyan erők vívják, akik nemcsak a test egészségét, hanem mindenekelőtt a lélek üdvösségét is gyűlölik”.

Szent Pál a 2. Tesszaloniki levélben említ egy „visszatartó erőt”, amely „visszatartja az antikrisztust” – emlékeztetett a pap. Bár az egyházatyák között nem volt egyetértés abban, hogy mi ez a visszatartó erő, a pap találgatta, hogy mire vonatkozhat.

„Biztos vagyok benne, hogy az Egyházban is tetten érhető, és a Hagymányban is tetten érhető, ezért akarja Ferenc pápa elpusztítani: mert még mindig visszatartó erő” – mondta.

„Amikor a Sátánt vagy a démonait akarod megfékezni, amikor megszállnak valakit, akkor szentségeket használsz, igaz? Az Egyház erejét. Szentelt vizet használsz és szertartásokat, imákat, a rózsafüzért, és így tovább – a szent Eucharisziát.” Hozzátette, hogy „a jó ördögűzők mindig a régi ritust akarják majd használni... mert ismerik a latint, és a hagyományos forma sokkal erőteljesebb”.

„De mindenesetre nézzék meg, mi történt a visszatartó erővel. Majdnem egy évig szinte teljesen leállt a mise, kivéve azok számára, akik elmentek a parkolóba, vagy a pincékbe... vagy ahová csak tudtak” – folytatta.

„Azt hiszem, Athanasius Schneider püspök mondta azt, hogy ez a püspökök hitbeli gyengesége miatt van, akik elmenekültek, kezdve a pápával, és amikor ő elbukott, azonnal, egy héten belül szinte az egész püspöki kar megszűntette a misét és a szentségeket. Nem csoda, hogy a gonosz erői ilyen erőteljesen és gyorsan tudtak felemelkedni”.

De volt jó is, ami a templombezárások gonoszságából származott, mondta a parkoló pap: ez a katolikusok átáramlása volt a hagyományos latin misékhez. Ez olyan nagymértékű volt, hogy a létszám „több mint megduplázódott, majd megháromszorozódott”, és két misét kellett pluszban elmondania, és meg kellett nyitnia a templom előterét, hogy mindenki beférjen.

A pap úgy véli, hogy ez áll a Traditionis Custodes kihirdetése mögött.

„Ezzel a jelenséggel szemben, amikor a hagyományhűek sorai felduzzadtak, Ferenc pápa előáll a motuproprióval: Nincs több hagyományos mise. Hát nem abnormális ez? Nem ironikus?” – kérdezte hallgatóságát a parkoló pap.

„Az egyetlen csoport, amelyik állhatatos maradt, sőt megduplázódott, helyenként megháromszorozódott – most elveszük ezt töletek. És amennyire tudjuk, ez a visszatartó erő. Úgy tűnik, ez az egyetlen, ami még köztünk és a gonoszág beteljesedése és az Antikrisztus felemelkedése között van.”

A Jelenések könyve és napjaink

„A Jelenések könyve a bukott világ és egy hitehagyott vallás közötti szentségtelen szövetségről beszél” – mondta a pap. Hozzátette, hogy a Jelenések könyve egy „hamis prófétát mutat be... akinek az a szerepe, hogy az embereket az igaz vallásból elcsábítsa” abba, amit a pap „humanizmusnak, vallásközi humanizmusnak” nevez. Ez az, amit most lassan csepegtetve kapunk”.

„A hamis próféta szerepe az, hogy félrevezesse az embereket az igaz vallásból és más vallásokból is egy hamis vallásba” – folytatta. „Úgy vélem, hogy ez most nagyon is könnyen megtörténhet. És ez előkészíti az utat az Antikrisztus előtt”.

Kiemelte továbbá a könyvben szereplő utalást a „szárazföldi vadállatra”, amely, ha a jelen korra vonatkozna, a „hitehagyott hamis egyházra, a vezetőiségre” utalna. „Valójában a kép még előbbé válik, a Jelenések könyve azt mondja, hogy a szárazföldi fenevadon ez a szajha lovagol. Egy szajha, teljesen feldíszítve” – mondta. „Ismerjük fel, hogy bibliai szempontból ez nem egy

pogány világról szóló kép. Ez a hitehagyott vallást ábrázoló kép. Az Ószövetségben, amikor a próféták elítélték Isten népét, azt úgy tették, hogy prostituáltként jellemezték őket, mert Isten a férj, és most az Ő népe prostituálja magát hamis isteneknek és hamis vallásoknak” – folytatta. „Babilon szajhája, amit a protestánsok közül néhányan a katolikus egyházra mondanak. Én ezen nem nevetek annyira, hiszen lehet, hogy ez egy hamisított katolikus egyház. Mert az igazi Egyház mindig Krisztus menyasszonya marad, mindenkor. És romlatlan marad az idők végezetéig, még ha csak egy maradék is.”

A továbbiakban a fenevad bélyegére térve a pap megjegyezte, hogy „Viganò érsek és Athanasius Schneider püspök is összekapcsolta a fenevad bélyegét a vakcinával”. Bár ők „nem mondták, hogy ez a bélyeg... de szimbolikusan legalábbis az lehet, és afelé halad”. A parkoló pap úgy véli, hogy a válság többre vezet az egyszerű oltásnál, mert a zöld igazolványok és az oltási útlevelek jelenlegi bevezetése olyan helyzetbe fog vezetni, amelyben az emberek nem tudnak vásárolni, eladni, utazni vagy „anélkül bármit csinálni, amit akarnak”.

Mit tegyünk?

A parkoló pap úgy véli, hogy „egyesíteni kell a klánokat”, ahogyan azt Michael Matt, a Remnant újság szerkesztője már régóta szorgalmazza. Úgy vélte, hogy ezek az idők engedetlenséget követelhetnek. „Ahogy Viganò érsek mondja: „Amikor a tekintély megromlik, akkor már nem kell neki engedelmességni. És ez különösen igaz a hamis egyházra” – mondta a pap.

Miközben a pap azt tanácsolta, hogy készüljünk fel fizikailag, azt is megjegyezte, hogy „emlékeztetni kell arra, hogy soha nem tudhatjuk, mi jön”, vagy hogy mikor veszik el az életünket, és hogy „mindig személyesen kell gondolkodnunk az apokalipszisben”, vagyis „amikor találkozunk az Úrral”. „Ott számít, hogy kegyelemben élünk és haltunk-e vagy sem” – figyelmeztette hallgatóit.

„Fizikailag nem vagyunk mindannyian védve, de lelkileg igen. Lesznek majd üldöztetések. Ez már most is megtörténik, és egyre rosszabb lesz. Lesz árulás, többek között a családtagjaink részéről is. Mindig lesz egy maradék. Ennek a maradéknak minden lehetséges módon ellen kell állnia” – folytatta.

„Ha valaha is megkérdezted magadtól, mit tennél, ha Krisztus idejében élnél? Letörölnöd volna kendővel az arcát? Vitted volna a keresztet, mint Cirenei Simon? Álltál volna a kereszttel, mint Mária, az asszonyok és a szeretett

tanítvány? Vagy elmenekültél volna rejtőzködve? Vagy a keresztre feszítését követelted volna?”

„Bizonyos értelemben mindannyian válaszolunk erre, mert ha elgondolkodtál azon, hogy mit tennél, akkor a kérdés az, hogy mit teszel most? Mert Krisztus misztikus teste szenvedésen megy keresztül. És ha ez az apokalipszis, akkor ez egy keresztre feszítés lesz. Álljatok Krisztussal, a kereszttel, az Ő szenvedésén keresztül, őrizzétek meg a hitet, és imádkozzátok a rózsafüzért.”

A pap, akinek személyazonosságát a LifeSiteNews ismeri, névtelenséget kért.

(Forrás: Lifesitenew.com, Magyar fordítás: <https://invocabo.wordpress.com>)

Az oltás démoni természetéről

Szeretnék önnek személyes bizonyosságot tenni egy hieromonkról, aki elkövette azt a hibát, hogy beoltatta magát. Ez az ő vallomása. Ha valaki tudni akarja a nevét, privátban elmondhatom. Ieronymos görög érsek alatt pap. Közvetlenül a kiadványból fogok olvasni, amely szerencsére még mindig megtalálható az interneten.

„Néhány szóban elmondom a Pfizer oltás első adagjának felvétele után szerzett tapasztalataimat. Isten sok jelzéssel igyekezett megakadályozni az oltás felvétele előtt. Az idő rövideje miatt nem említem meg mindegyiket. Az oltásközpontban, mielőtt beálltam a sorba, éreztem, hogy valami akadályozza a közeledésemet. Ahogy közeledtem, bűzt éreztem, ami meglepett” – mondta a szerzetes.

„Ahogy elmentem az oltakozás helyéről, képtelen voltam viselni a kalimafi-t (az irodai fejfedőt). Nagy szégyent éreztem magamban, és a kezemben tartottam a kalimafi-t.

Hazaérve a fürdőszobába mentem, hogy megmossam az arcomat. A tükörbe nézve megijedtem az arcomtól az arckifejezésem miatt. Másnap vásárolni mentem a szupermarketbe. Húsvét utáni időszak volt. A feltámadás után 40 napon keresztül tartózkodunk attól, hogy „Jó napot” mondjunk, ezt „Krisztus feltámadt” kifejezéssel helyettesítjük, a másik személynek pedig azt kell válaszolnia: „Valóban feltámadt”.

Hieromonkként meglepetten fedeztem fel, hogy nagyon szégyellem azt mondani a boltosoknak, hogy „Krisztus feltámadt”. Ez nagyon eluralkodott rajtam. Éreztem, hogy valami nem stimmel a lelkemben.

Egy nappal később elmentem és részt vettem egy istentiszteleten a helyi templomban, de nem azért, hogy papként végezzem a szolgálatot. A szentélybe belépve úgy éreztem magam, mintha meghaltam volna. Az öröm, amit az istentiszteleten szoktam érezni, elveszett. Mintha nem egy szent templom szentélyébe, hanem mintha egy ház egyik szobájába léptem volna be. Mindez meglepett, de nem hittem, hogy az oltástól származnak. Láttam, hogy az ismerős plébánosok elfordítják az arcukat tőlem.

Másnap rájöttem, hogy a lelkiismeretem rettenetes fájdalmat okoz nekem. Mintha a szívembe szúrtak volna, olyan volt a fájdalom, amit még soha életemben nem éreztem. Elmondtam ezt egy archimandrit társamnak, aki csak annyit válaszolt: „Semmi, ne aggódj emiatt.”

Azt tapasztaltam, hogy a lelkiismeretemben ez a fájdalom könyörtelen és tovább mélyül. Ettől a naptól kezdve mélyen zaklatott állapotban voltam, mely 13 napig tartott. Nem tudtam aludni vagy megnyugodni. A legszörnyűbb az volt, hogy éjjel-nappal állandóan a sátánt láttam magam előtt, arcát egy centiméternyire az enyémtől. Elmentem aludni éjjel, és éreztem, hogy átölel, és mindenütt fázni fogok. Imádkozni szerettem volna az Üdvözlégy Máriát, és úgy éreztem, mintha a vérem égne az ereimben. Idegen jelenlétet éreztem magamban, és ez ítélkezett felettem. Rettenetet éreztem, mintha valaki azt mondaná: „Te most hozzám tartozol!”

Itt szeretném megjegyezni, hogy egy másik pap, egy másik hieromonk ördögűzés közben a démonnal folytatott párbeszédéről az alábbiakban számolt be.

A démon így válaszolt: „Kénytelen vagyok elmondani, hogy mi történt.”

Szertartást csináltunk egy páholyban Amerikában az oltásokért. Ezért azok, akik ezt az oltást felveszik, nem tudnak bűnbánatot tartani.”

A hieromonk ekkor megkérdezte: „Miert nem lesznek képesek megtérni?”

A démon így válaszolt: „Mert bennük leszek.”

(Az első hieromonk ugyanezt mondta, hogy érezte magában a sátánt, és egy centiméterrel arrébb látta az arcától, és azt mondta neki: „Te hozzám tartozol.”)

Az ördögűzést végző hieromonk megkérdezte: „Hogy vagy bennük?”

A démon így válaszolt: „Az elvetélt magzatok vérével.”

(Az oltásoknak kicsit eltérő módon, de általában közük van az ehhez a célhoz az anyaméhből még élve kiemelt magzatokhoz, ezen magzatok véréhez.)

Az oltásra rábeszélte hieromonk így folytatja: „A kolostorban, ahol jelenleg lakom, az isteni liturgián azt tapasztaltam, hogy semmit sem értek. Úgy éreztem magam, mintha meghaltam volna. Az istentiszteleten csak nagy szorongást éreztem, egy csepp örömet sem. Úgy éreztem magam, mintha nem lennék pap vagy akár megkeresztelt keresztény! Elértem azt a pontot, hogy úgy éreztem, hogy az életem sötét és állandó kétségbeesés.

Amíg ebben a reménytelen állapotban voltam, egy ismerős család jött meglátogatni a kolostort. Beszéltem az anyával. Ő azt mondta nekem: „Atya, miért beszél így? Sokan az első adag oltás után nem veszik fel a második adagot. Tehát önnek sem szabad felvenni a második adagot!” Ez az Isten szava volt ezen a hölgyön keresztül.

Miközben ezt mondta nekem, éreztem, hogy bizonyos frissítő harmat hatol be a lelkembe. Megvigasztalt Isten kegyelme.

Feleslegesnek tartom részletezni a kétségbeesést, amin átmentem, és a könnyeket, amiket hullattam. Nem tudom, hogy ez véletlen-e, vagy sem, de pontosan 40 nappal az oltás után újra érezni kezdtem Isten kegyelmét.

A bűnbánat után kezdtem békét és vigasztalást érezni, hogy Isten megbocsátotta nekem, amit tettem, annak ellenére, hogy nem tudtam, mi is ez az oltás valójában.

Nem is akarom tudni, mi lett volna velem, ha az oltás második adagját felvettem volna. Az egyetlen dolog, amit elmondhatok, az az, hogy Isten sajnál engem. Bár most jobban érzem magam, még nem tértem vissza abba az állapotba, amelyben az oltás felvétele előtt voltam (lelki értelemben). Szerény véleményem szerint ez a Pfizer oltás, amit felvettem, egy jel, de nem a végső jel, valószínűleg a fenevad végső jelének előfutára.”

Ezt a tanúságtételt példaként olvastuk, és egy olyan személytől származik, aki megfelelő egyházi életet él, mert ha valaki olyan hibát követ el, amely hatással van sokakra, akkor a legelőnyösebb ezt a hibát nyilvánosan kijavítani. Ezt azért kell megtenni, hogy megvédjük szent Egyházunk többi tagját ugyanattól a hibától.

Ahogy Szent Krizosztomos mondja: „A langyos keresztények kényelemben élnek”. A langyosok azok, akik mindent össze akarnak egyesíteni: a világot, Krisztust, a hedonizmust, a kapzsiságot, a külső megjelenést, hogy ne legyen jogfosztott, elmenjenek a templomba, áldoznak, szentgyónást végeznek stb.

Ezek a langyos „keresztények” okozzák a legtöbb kárt az Egyházban. Nem ismerik el hibáikat, hiszen úgy gondolják, hogy mindent helyesen tesznek. Ha hibáznak, nem javítják ki. Nem bánják meg nyilvánosan bűneiket, hogy megvédjék a körülöttük lévőket. Ahogy a Jelenések könyvében meg van írva, ezek olyan emberek, akiket Isten kiköp.

A legjobb a meleg vagy a hideg, soha nem a langyos. Az, aki lelkileg hideg, egy ponton megértheti szellemi vakságát, és felforrósodik. Isten azt akarja, hogy forrók legyünk. A langyos azonban kényelmes. Sajnos manapság a legtöbb ember langyos. Amint Athanasiosz Mitilinaiosz atya említette, a legtöbb keresztény langyos. Mi is langyosak vagyunk. Abba kell hagynunk a langyos-ságot!

Isten hűségese személye számára a halál nem létezik. Ez a valóság. Ezt elfelejtettük, és most félünk a haláltól. Nemcsak a haláltól félünk, hanem a pénz-bírságtól, az esetleges börtönbüntetéstől és a büntetőeljárástól is. Egy személy semmiképpen sem nevezheti magát kereszténynek, ha fél a haláltól. Ha valaki fél a haláltól, bálványimádóvá vagy ateistává válik. Ehelyett egy kereszténynek vágnia kell a halálra. A szentek meg akartak halni. A keresztények valóban meg akarnak halni, mert így teljes mértékben egyesülhetnek az Úrral, akit imádnak és szeretnek mindenen felett. Menni akarnak, és örülnek, amikor elmúlnak. Azonban soha nem okoznak maguknak halált (nem követnek el öngyilkosságot), de amikor alkalom adódik arra, hogy Krisztus vértanúja legyen, ezt a haláltól való félelem nélkül teszik.

Sajnos ezeket a dolgokat ma nem az igehirdetők, a püspökök és a papok hangoztatják, hanem ezeket a démonoktól tudhatjuk, akik kényszer hatására elmondják. Megvetően szólnak a hívőkről: „Hogyan féltek ti keresztények a haláltól, és mindannyian rohantok, hogy felvegyétek az oltást?” – ami igazából nem oltás, inkább génterápia, amelynek célja az emberek elnyomása. Ez a cél, ezért lesznek újabb adagok. Sokan azt mondják, hogy hét adag lesz. A démonok is kijelentik, hogy hét adag lesz. Érdemes ezen elgondolkoznunk! Akarjuk-e a következő oltást?

(A görög ortodox archimandrit Fr. Savvas Agioritis elmélkedése, 2021.09.19. – részlet)
(<https://narrowdesert.blogspot.com/2021/09/greek-orthodox-archimandrite-fr-savvas.html>)

A kinyilatkoztatásról

A kinyilatkoztatás (gör. *apokalipszisz*, ’feltárás’ lat. *revelatio*, ’leleplezés’) Isten szeretetből fakadó tevékenysége, szava és tette, amellyel az Atya a Fiú által a Szentlélekben bemutatkozik az emberiségnek, közli önmagát és üdvözítő akaratának döntéseit, feltárja az igazságot: megnyitja az utat a hívő ember előtt a természetfölötti valóság megismerésére és az isteni életre. A természetfölötti megismeréshez, a kegyelmi élethez és az üdvösséghez nélkülözhetetlen, semmi sem helyettesítheti.⁷ A kinyilatkoztatás az értelem által belátható isteni valóságok (Isten léte, a szívbe írt erkölcsi törvény, az erkölcsi felelősség) akadálytalan, bizonyos, teljes és minden tévedéstől mentes megismeréséhez is feltétlenül szükséges. Lehetőségi feltétele Isten lényegi megközelíthetlensége és az ember szellemi természete. A kinyilatkoztatás minden teológiai megismerés hermeneutikai alapszabálya. Megbízott és hiteles őrzője, magyarázója és hirdetője az Anyaszentegyház magiszteriума.

Az ember a maga erejéből nem juthat el az Isten ismeretére, képtelen és méltatlan rá. Istent csak az ismerheti meg, akinek Ő kinyilatkoztatást ad önmagáról (Mt 13,35-40; Jn 1,18; 6,46; 1Jn 4,20). A kinyilatkoztatás Isten ajándéka: misztériumát az ő mindenhatósága, teljesen szabad akarata, kegyelme és végtelen bölcsessége tervezi el; öröktől fogva benne van elrejtve. Az ember szabad válasza a kinyilatkoztatásra a hit, amely megvilágítja az értelmet, valóságos látás (Jn 6,40; 12,45; 14,19). A kinyilatkoztatás történelemben megvalósuló folyamat, Isten eszkatológikus művének megvalósulása. A kinyilatkoztató személy az Isten maga.

Az egyetemes kinyilatkoztatás

Az egyetemes kinyilatkoztatásnak kezdeti szakasza az ószövetségi kinyilatkoztatás, amely a bálványimádásba süllyedt emberiség történelmében jelenik meg: Isten kiválasztja és elhívja Ábrámot, a választott nép atyjává teszi, és ivadékaiban áldást ígér minden népnek (Ter 12,3). Elhívása a pátriárkák korában teljesedik be, majd fellép Mózes, aki által az izraelitákból megszületik a zsidó nép, amíg a próféták korában Izrael megszilárdul. Az Ószövetség korszakában Isten irgalmassága tárul fel: az Úr kinyilvánítja nevét, megígéri az Üdvözítő eljövételét, és szövetséget ajánl. Az Ószövetség Istenszövetségi hű-

⁷ Fontos itt megjegyezni két hittételt: Istent semmilyen teremtmény nem képes kimerítően megismerni, továbbá Isten lényege az üdvözültek számára is felfoghatatlan. Isten ismeretéről szólva tehát sohasem kimerítő, teljes és végérvényes megismerésre gondolunk.

ségének, türelmének és szeretetének a története, amely az ember számlálhatatlan hálátlansága, hűtlensége és bűne közepette mindvégig megmarad.

Az egyetemes kinyilatkoztatás beteljesedése az Új és Örök Szövetség. Amikor elérkezett az idők teljessége (Gal 4,4), Isten – aki maga a szeretet (1Jn 4,7) – elküldte Fiát, Jézus Krisztust, akinek megtestesülésével, életével, megváltó halálával és feltámadásával, mennybemenetelével és a Szentlélek eljövételével beteljesíti a kinyilatkoztatást (Jn 1,14,18; Zsid 1,1-2; Róm 3,25; 16,25; Ef 1,9; 3,9-11; 2Kor 1,20; Kol 1,18,26;). A világ világosságaként (Jn 1,4) elhozza az élet világosságát (Jn 8,2), és kinyilvánítja Isten dicsőségét (Jn 1,14; 2,11). A kinyilatkoztatás teljessége Jézus, akiben Isten, mint Atyánk mutatkozik meg (Mt 11,25-27; Lk 10,21-22; Róm 3,25; 16,25k; 1Kor 15,28; Ef 3,6), benne elérkezik Isten Országá (Mk 1,15; vö. Lk 10,9.11; Mt 12,28; Lk 17,20), kiárad a Szentlélek Isten (ApCsel 2), és megszületik az Anyaszentegyház.

Az Egyház Krisztus titokzatos teste, mint mindeneket átfogó misztikus egység (Róm 3,21-24; 16,25; Gal 1,16; Ef 3,3,5; 1Tim 3,16; 2Tim 1,10; 1Pt 1,20), az új választott nép, amelybe mindenki meghívást kap, és amelynek már nem leszármazás szerint, hanem az isteni malaszt által válunk tagjává (Gal 3,27-29; Kol 3,11; 1Pt 2,9). A kinyilatkoztatás folytatódik az apostolokban is (2Kor 2,14); Isten igazsága az evangélium hirdetése útján terjed (Mt 28,19; Róm 1,17). A misztérium az Egyházban föltárul Pálnak (Gal 1,16; Ef 3,3), a Lélekkel eltelt tizenkettőnek és a prófétáknak (Ef 3,5), valamint az összes szenteknek (Kol 1,26). A kinyilatkoztatás kincsét (*depositum fidei*) tovább kell adni (Mt 28,19; ApCsel 10,41; 1Kor 9,1; Gal 1,15; 1Jn 1,1).

Krisztussal és az apostoli korrallal a kinyilatkoztatás teljessé válik, amely után várjuk az Emberfia második eljövetelét (Mt 24,38; Tit 2,13; 1Pt 4,13; 5,1; 1Jn 3,2).

„Mindent nekem adott át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, s az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni.” (Mt 11,27) Jézus megismertette az emberekkel Istent, akit senki soha nem látott (Jn 1,18), tanúságot tett a mennyei dolgokról (Jn 3,11-13) és beszélt az Atyáról (Jn 8,38). Jézusban Isten láthatóvá és tapinthatóvá vált (pl. Jn 1,14; 1Jn 1,1). „Aki engem látott, az Atyát is látta” (Jn 14,9; vö. 12,45). Krisztus tehát a saját személyében nyilatkoztatja ki az Atyát: Isten ikonja (2Kor 4,4; Kol 1,15). Tettei a Fiúságát és a Fiúnak az Atyával való egységét tanúsítják (Jn 5,36; 9,4; 10,37; 14,10), szavai (Jn 1,18; 3,11-13; 6,46; 8,28,38; 12,49; 14,10; 17,6-8), az igazságról tesznek tanúságot (Jn 18,37). Csak Krisztusban lett osztályrészünk az igazság (Jn 1,18).

A magánkinyilatkoztatás

Krisztus, Isten fia, aki emberré lett, az Atya egyetlen, tökéletes és felülmúlhatatlan Igéje. Ez az isteni üzenet a nyilvános kinyilatkoztatás, amely minden embernek szól és minden ember számára kötelező, ez az utolsó apostol halálával lezárult. A Szenthagyományon és a Szentíráson kívül azonban Isten közvetlenül is szól egyesekhez, amellyel megerősíti az adott személyt és mindazokat, akik meghallgatják a tanúságtételét. Ezek a magánkinyilatkoztatások már nem gazdagítják az Egyház hitét, inkább csak hitelési módot, magatartást közölnek. *Non ad novarn fidem deponendam, sed ad humanorum actuurn directiones.*⁸ A magánkinyilatkoztatás tehát sem az apostoli hitletétemény (*depositum fidei*) kiegészítése, sem annak illetékes, hivatalos magyarázata, hanem emlékeztető a nyilvános és egyetemes kinyilatkoztatásban foglalt igazságra. A magánkinyilatkoztatás *gratia gratis data*, ingyen adott kegyelem, mégpedig *charisma*, vagyis a Szentlélek ajándéka az Egyház javára. A hívő hitérzéke (*sensus fidei*)⁹ az egyházi Tanítóhivatal vezetésével képes megkülönböztetni és elfogadni azt, ami ezekben a kinyilatkoztatásokban Krisztus vagy szentjei (Szűz Mária, Szent Angyalok és a Szentek) hiteles jelzésének bizonyul az Egyház számára.

Az Úr Jézus Krisztus, valamint a Boldogságos Szűzanya, a Szent Angyalok és a Szentek az egyháztörténelem során megszámlálhatatlanul sok magánkinyilatkoztatásban erősítik a zarándok és küzdő Egyház tagjait.¹⁰ Ezek gyakorisága és eloszlása nem egyenletes. Ennek alapján különösen is szembe-tűnő, ami az utóbbi kétszáz évben megfigyelhető. A magánkinyilatkoztatások, és különösen is a Mária-jelenések száma és egyházi jelentősége 1830-tól fogva – az egyházellenes és felforgató mozgalmak hatalomra törésével párhuzamosan – ugrásszerűen megnövekedett. 1830 – Párizs, Labouré Szent Katalin, csodás érme átadása; 1836 – La Salette, figyelmeztetés két pásztorgyermeknek az Egyház hanyattatásáról, a hitehagyásról és a büntetésről; 1850 körül –

8 Nem új hit létesítésére, hanem az emberi cselekedetek irányítására.

9 A hitérzék (*sensus fidei*) a keresztyén ember adottsága, mellyel a Krisztushívő képes eligazodni a hit dolgaiban, és a Tanítóhivatallal egységben képes megkülönböztetni az igazat a hamistól. (1Kor 2,16; 1Jn 5,20). A Krisztus-hívőket a Szentlélek tanítja és vezeti be a „teljes igazságba” (Jn 16,13), azaz részesednek akinyilatkoztatott igazság megértésében és továbbadásában.

10 „Valljuk a szentek egységét” – imádkozzuk a hitvallásban, aminek értelme, hogy a megdicsőült, a küzdő és a tisztuló Egyház tagjai (a mennysországbán, a földi Egyházban és a tisztító tűzben levő hívek) Krisztusban valóságos egységben vannak.

Róma, XIII. Leó pápa látomása a Sátánnak az Egyház elleni erőfeszítéséről és a XX. századról; 1858 – Lourdes, Sourbius Szent Bernadett találkozik a Szep-lőtelen Fogantatással, intés a bűnbánatra és buzdítás a rózsafüzér imádságára, és zarándoklásra; 1862 – Bosco Szent János látomása az Egyház jövőjéről; 1917 – Fatima, három pásztorgyermek, figyelmeztetés a végítélet és a kárhozat valóságáról, a bűnbánat és engesztelésszükségességéről, az Egyházra leselkedő veszedelemről, kifejezett utasítás Oroszország felajánlására; 1968 – Kairó-Zeitun, sorozatos megjelenések; 1973 – Akita, Szűz Mária könnyezése stb.

Jelenések, üzenetek és csodák gazdagon kísérik a magyar egyház történel-mét is. Ízelítőül lássunk néhányat csak az 1830 utáni időkből:¹¹ 1905 – Mária-pócs, a Szűzanya 3. könnyezése; 1930-as évek – Budapest, a Világ Győzelmes Királynője utasítást ad Natália nővéren keresztül az engesztelésre és a Szent Anna-réten engesztelő kápolna építésére; 1961 – Budapest, a Sátánt megva-kítani képes Szeretláng üzenete; 1998–2005 – Szőkefalva, a Szűzanya 23 üzenetben kéri a buzgóbb imádkozást, böjtölést, engesztelést, különösen a rózsafüzér és a keresztút imádkozását; 2008–2013 – Gyergyószentmiklós, a Szűzanya folytonos könnyezése stb.

A különböző magánkinyilatkoztatások roppant munkát adnak a hitnek és az értelemnek egyaránt: bűnbánatra indítanak, megerősítenek, felélesztik az isteni erényeket, a Szentségek és az életszentség utáni vágyakozást.

Korunkra vonatkozó közös üzenetük, hogy valóságos csata zajlik a lelkünk üdvösségéért. A Sátánnak az Egyház elleni támadása, valamint a bűn elhatal-masodása korábban nem látott mértéket és módokat öltött, ezért bűnbánatra, megtérésre, a hithez és a szentségekhez való haladéktalan visszatérésre van égető szükség. Harc dúl a lelkekért, és sokan elvesznek, az igazaknak pedig nagyon sokat kell szenvednie.

Égető teendőink: imádság, vezeklés (böjtölés) és engesztelés, segítségül hívása a Szűzanyának, a Szent Angyaloknak és a Szenteknek. Élet a szentsé-gekkel, a szentelményekkel. Az Egyház ortodox, igaz katolikus hitéhez való rendületlen ragaszkodás.

Bizakodjunk, mert ugyan „szűk a kapu és keskeny az út” (Mt 7,14), de biztos, hogy Jézus Krisztus Szentséges Szíve és Szűz Mária Szeplőtelen Szíve végül győzedelmeskedik! „S ha majd megjelenik a pásztorok Fejedelme, el-nyeritek a dicsőség hervadhatatlan koronáját.” (1Pt 5,4)

Fülep Dániel, rk. teológus

¹¹ Néhány fontosabb helyszín a régiek közül: Pálósszentkút, Mátraverebély-Szentkút, Márianosztra, Máriaradna, Máriaremete, Sajópálfalva, Csíksomlyó, Máriavölgy stb.

Jézus Urunk tanítása Sükösdön

A sükösi Jézus-jelenésekről és a Golgotáról ezévi (XXVI/1.) lapszámunk-ban írtunk részletesebben. Most az elmúlt két hónap jézusi tanításának kivona-tát adjuk közre.

Jézus Urunk tanítása 2021. szeptember 3-án

A tanítás szentírási alapja:

„Amikor Jézus Fülöp Cezaréájának vidékére ért, megkérdezte tanítványaitól: „Kinek tartják az emberek az Emberfiát?” Így válaszoltak: „Van, aki Keresz-telő Jánosnak, van, aki Illésnek, Jeremiásnak vagy valamelyik másik prófétá-nak.” Jézus most hozzájuk fordult: „Hát ti mit mondtok, ki vagyok?” Simon Péter válaszolt: „Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia.” Erre Jézus azt mondta neki: „Boldog vagy, Simon, Jónás fia, mert nem a test és vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám...”

Ettől kezdve Jézus jelezni kezdte tanítványainak: Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, megölik, de harmadnap feltámad. Péter félrevonta, és szemrehányást tett neki ezekkel a szavakkal: „Isten mentsen, Uram! Ilyesmi nem történhet veled.” Megfordult és rászólt: „Távozz tőlem, sátán! Botránkoztatsz, mert nem arra van gondod, amit az Isten akar, hanem arra, amit az emberek akarnak.”

Ezután Jézus így szólt tanítványaihoz: „Aki követni akar, tagadja meg ma-gát, vegye fel keresztjét és kövessen. Aki meg akarja menteni életét, elveszíti, aki azonban értem elveszíti, az megtalálja. Mi haszna van az embernek, ha az egész világot megszerzi is, de lelke kárát vallja?...” (vö.:Mt 16, 13-28)

Jézus Urunk tanításaiban ma felénk szól a jelenben. A megkérdezett embe-rek mi vagyunk: „ti kinek tartotok engem?”

Az apostolok közül Péter válaszolt: „Te vagy a Messiás, Istennek Szentje”. De amikor elmondta Jézus, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie, meg-ölik, majd harmadnapra feltámad, azt Péter nem akarta megérteni, elfogadni. Ezért mondta neki Jézus, hogy ekkor nem Isten akarata szerint beszélt. Majd hozzátette, hogy aki követni akarja, az tagadja meg először önmagát, azután vegye fel keresztjét és kövesse Őt.

Figyeljünk oda, hogy amint a meghívást megkapjuk, akkor ne féljünk elfo-gadni saját keresztünket, mert a kereszthordozás számunkra is fontos a min-dennapi életünkben. Ez a kereszt néha nehéz, máskor úgy érezzük, hogy köny-

nyebb. Ez mind azon múlik, hogy én hogyan és miképpen hiszek, és hogyan akarom követni Jézust, hogyan ismerem fel a szeretetet, és megengedem-e, hogy működjön rajtam és bennem.

Örülöm kell saját keresztemnek, mert azzal érezhetem, hogy meghívott lettem, és a meghívásban, a küldetésemben és a követésemben Jézushoz tartozom.

Fontos a mindennapi cselekedeteinkben, hogy élő szeretet legyen bennünk. Törekednem kell arra, hogy élő szeretet legyen bennem, hogy a Szentlélek jelen lehessen, befogadjam, engedjem, hogy működjön rajtam, bennem, és ha fontos, engedjem, hogy megváltoztasson. De úgy, hogy ne az én akaratom teljesüljön, hanem szabadon engedjem működni magamban a Szentlelket, mert ezáltal tudok megváltozni a szeretetben. Így lehet, hogy a keresztem édes lesz, és örömmel ölelhetem át, és érezhetem a kegyelem jelenlétét.

De ha a keresztem nehéz, akkor sem szabad elcsüggednem, hanem inkább magamba kell nézmem és el kell gondolkodnom, hogy hogyan válhat a keresztem örömtelivé, melyet örömmel tudnék hordozni?

A szeretetben tudom megtagadni önmagam, és elindulni az úton, hogy elveszítsem az életemet Jézusért és az Evangéliumért, mely során ismét megnyerhetem önmagamnak. Hiszen ekkor már tudom, hogy élet van bennem, tudom, hogy küzdhetek, tudom, hogy vezekelhetek, tudom, hogy megkapom azon kegyelmeket, melyekre szükségem van, ami által felállhatok a nagy küzdelmeimből, az út porából. Mert akkor már Jézus velem van, és nem hagy el.

A mai tanítás a meghívást is nyújtja számunkra, hogy higgyünk a meghívásban. Ebben a meghívásban szabad elindulnunk, és szabad segítséget kérnünk. És a segítségben amint megjelenik a kegyelem, engedjem, hogy működjön rajtam és bennem.

Jézus Urunk tanítása 2021. október 1-én

A tanítás szentírási alapja:

„...ha el akarsz jutni az örök életre, tartsd meg a parancsokat.” Az megkérdezte: „Melyeket?” Jézus felsorolta: „Ne ölj, ne törj házasságot, ne lopj, hamisan ne tanúskodjál, apádat és anyádat tiszteld, felebarátodat pedig szeresd úgy, mint saját magadat.” Az ifjú erre kijelentette: „Ezeket mind megtartottam. Mit kell még tennem?” „Ha tökéletes akarsz lenni – felelte Jézus –, add el, amid van, az árát oszd szét a szegények között, így kincsöd lesz a mennyben.

Aztán gyere és kövess engem!” Ennek hallatára az ifjú szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt.

Jézus most tanítványaihoz fordult: „...Könnyebb a tevének átmenni a tűfókán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába.” Ennek hallatára a tanítványok igen megdöbbenek és azt kérdezték: „Hát akkor ki üdvözülhet?” Jézus rájuk nézett, és így szólt: „Embernek ez lehetetlen, Istennek azonban minden lehetséges.” (Mt 19,16-26)

A mai tanítás lényege, hogy hogyan is kell önzetlen személyiségben jelen lenni, hogy felkészülhessünk, mert szeretnénk elnyerni az üdvösséget. Ehhez azonban tenni és cselekedni kell!

A gazdag ifjúról szóló evangéliumi tanításban láthatjuk a gazdag ifjú hozzáállását: ha már ki kell adnia önmagából valamit, akkor már nem fontos, hogy elnyerje Isten Országában az üdvösséget, a kegyelmet, amelyet előtte fontosnak érzett.

Velünk is előfordul időnként, hogy amikor már önmagunkból kell adni, felajánlani, segítséget nyújtani, akkor már elgondolkodunk, akkor már, amit előtte nagyon-nagyon fontosnak éreztünk, de nekünk adnunk kell magunkból, akkor már nem biztos, hogy szükségünk van rá.

Fel kell ismernünk, hogy a kegyelem ilyenkor is jelen lehet, és működhethet rajtunk és bennünk, csak be tudjuk-e fogadni a kegyelmet, megengedjük-e, hogy működhessen rajtunk és bennünk, hogy így nyújtsunk segítséget, vigaszt, erőt.

Ezt a tanítást, több részre fel lehet bontani. Első rész, hogy jelen van-e bennem a vágy, vágyakozom-e az üdvösségre, Isten Országában.

A második rész, hogy nekem valamit adnom, tennem és cselekednem kell.

Ebben a tanításban a harmadik rész az eltávolodás, hogy ha nekem tennem kell ezért, akkor már nem tartom olyan fontosnak azt a vágyat, ami bennem élt.

De benne van az a rész is, hogy ha mégis cselekszem, adok önmagamból, és ezért jelen vannak a problémák, a nehézségek, a megpróbáltatások, akkor ismét lehet, hogy önmagamba nézek, elkezdek gondolkodni, elkezdek önvizsgálatot tartani, és rádöbbenek, hogy nem biztos, hogy kedvező ez nekem, amit látok, és amit megtapasztalok. Akkor ismét visszatérhetek a tanítás első részéhez, a vágyhoz, hogy vágyakozom, hogy üdvösséget nyerhessek az Atya Országában, minden nehézség ellenére.

Ehhez kapcsolódik a tanítás folytatása, az a kérdés, hogy ki juthat be az Isten Országába?

Jézus azt mondja: „nehéz bejutni a gazdagnak az Isten Országába!” Az apostolok erre kérdezik: „Hát akkor ki nyerhet üdvösséget?” „Akkor önként vállaljuk a szegénységünket, és majd szegényként bejutunk?”

Jézus így folytatja: „Ami embernek lehetetlen, az Istennél lehetséges.”

És ezzel egyértelművé teszi, hogy nem a pénzen múlik ez, hanem az én lelkiségemen. Ha a tudatomban nem a pénz az úr, nem az evilági dolgok uralkodnak, akkor megengedem, hogy Isten elfoglalja a helyét a lelkemben, szívemben, és ezáltal működhessen bennem, és rajtam keresztül a környezetemben. És akkor már nem is olyan nehéz adakozni, mégha szegénnyé is válok anyagilag, de lelkileg gazdagodok.

Az üdvösség jelen van a jézusi meghívásban mindenki felé az Atya Országába. De hogy ki jut be, hogy üdvösséget nyerjen, az teljes mértékben rajtunk múlik. Rajtunk múlik, hogy felismerjük-e Jézus hívó szavát, fel vagyunk-e készülve arra, hogy felismerhessük. Ha sikerül felismerni, akkor meg tudjuk nyitni szívünket, lelkünket, hogy működhessen bennünk Isten a felebaráti szeretet gyakorlásában, melyen keresztül a szeretet kegyelme megváltoztat minket, egyre közelebb kerülhetünk Jézushoz.

Október első péntekén Jézus a szentírási tanítás után még külön fontosnak tartotta, hogy tanítson október 8-a, a Magyarok Nagyasszonya ünnep közeledte kapcsán arról, hogy a Magyarok Királynője egyértelmű segítséget, védelmet tud nyújtani számunkra.

Jézus külön említette, hogy némelyikünk oly könnyedén mondja: „én vallásos vagyok”, ha nekem szükségem van, akkor hívom a Magyarok Királynőjét, a Nagyasszonyt. Nem elég tudnunk azt, hogy ő meghívható segítségül. Tudnunk kell azt is, hogy Ő az Édesanya, kinek gyermekei vagyunk, Ő ennek az országnak a Királynője, kinek alattvalói vagyunk. És a Magyarok Nagyasszonya kér tőlünk engesztelő imát. Ezt a kérését halljuk meg!

Nekünk ki kellene állnunk magyarságunkban az Édesanya, a Királynőnk, a Magyarok Nagyasszonya mellett, melyet már nehezen vállalunk.

Ha azt mondjuk magunkról, hogy „engesztelő testvér vagyok”, hogy „én vallásos vagyok”, hogy „én imádkozó testvér vagyok”, akkor próbáljunk már e szerint cselekedni is, mert szükségünk lesz erre!

A kiválasztott Mária testvér minden Golgotát feljárnál az országért, a nemzetért, a védelemért, és különösképpen azért, hogy megmaradhassunk Európa

szívében Jézust hívó testvéreknek, akik oda tartoznak, amit megalakított Jézus, és Péterre hagyott, megmaradhassunk katolikus testvéreknek.

Jézus meghív minket, hogy cselekedjünk együtt (Jézussal), mert nagy lesz a támadás e hatalom harcában (a sátáni erők és a katolikusság harcában). Azt mondja Jézus, hogy Édesanyja kevés lesz számunkra, ha mi nem állunk Melléje, ha mi nem végezzük engesztelő imádságainkat, ha mi nem buzdítjuk azokat is, akik még most talán nem imádkoznak. Mert minden imára szükségünk lesz! Mert ha az imalánc hiányossá válik, az gyengíti annak erejét. A Szűzanya a mi szabad akarattól történő „társulásunk” nélkül nem tudja megmenteni hazánkat és hitünket – amit nem kérünk, azt nem fogja ránk erőszakolni. Imádkozzunk, engeszteljünk, hordozzuk keresztünket, cselekedjünk Jézus kérésének megfelelően.

El kell gondolkodnunk, hogy elfogadjuk-e szívünkkel, lelkünkkel, egész lényünkkel, hogy az Édesanyára, a Magyarok Királynőjére, a Magyarok Nagyasszonyára szükségünk van! Szükségünk van az Ő segítségnyújtására, hogy összekössön minket egy engesztelő közösséggé, hogy megmaradhassunk Európa szívében, katolikusnak!

Soha nem késő megállni, elgondolkodni, önvizsgálatot tartani, és elindulni a helyes úton, és kérni szüntelen imával az Édesanyát, a Magyarok Királynőjét, a Nagyasszonyt, hogy védőpalástja legyen országunk felett, és nyújtson védelmet, segítséget e nagy küzdelmi, hatalmi harcban, amely láthatatlanul, de már zajlik körülöttünk.

Jánossy Gábor

(A teljes tanítások a <http://sukosdiszeretkozosseg.hu/honlapon olvashatók>)

Az Eucharisztikus Világkongresszusra emlékezve

A NEK-ről

Lezajlott Budapesten az Eucharisztikus Világkongresszus. Érdemes ilyenkor mérleget vonni. Én – ahogy más is – csak a saját meglátásaimat, érzéseimet tudom megosztani. Hogyan is láttam ezt a Világkongresszust?

Előre szeretném bocsátani, hogy én belső indíttatásra nem vettem részt egyetlen eseményen sem, viszont folyamatos háttér imatámogatást végeztem, vezettem a Világkongresszus ideje alatt. Ez a gyakorlatban azt jelentette nálam, hogy minden nap délelőtt 10-12 között és délután 3-5 között vezettem háttér engesztelő imát a Kútvölgyi Kápolnában vasárnap délutántól következő vasárnap délig. Örömmel hallottam, hogy elég sok helyen elég sokan cselekedtek hasonlóan, ezért indították újra augusztus 15-én Gazdagréten a folyamatos szentségimádást, egy-két ember extra vállalása (több órás éjszakai engesztelés) mellett. Egyházunk mindig fontosnak találta a háttér imádságot minden fontosabb eseménynél... Tehát én így egy kicsit kívülről láttam az egészet, bár folyamatosan informálódtam a napi eseményekről, ahogy módomban állt.

Az egész Világkongresszust vizsgálva, hasonlóságot látok, érzek a nyolc évvel ezelőtti, Vácott megrendezett két napos Nemzeti (hivatalos nevén egyházmegyei) Eucharisztikus Kongresszussal. Nyolc éve püspökeink „hírzárlatot” gyakoroltak az akkori Kongresszust illetően (nem értesítették egyházmegyéjük papjait a készülő eseményről), ezért maximum 100-150 főt vártak. Ezzel szemben 800-900 fő jelent meg hazánk minden részéről érkezve (ezért merem Nemzeti Kongresszusnak nevezni). Az akkori események – a hivatalosan várthoz képest – lángolóan, lélekemelően sikerültek. Sokan évekig emlégettek.

Most is valami hasonlót láttam. Technikailag igen professzionálisan meg volt szervezve minden, nagyon minimális hiányosságokról hallottam – ami elkerülhetetlen. Lelkileg viszont az előkészületek során nagyon-nagyon kevés lelkesítő beszéd, tanúságtétel fordult elő – legalábbis én és az általam elérhető emberek nem találkoztak ilyennel. A Nemzeti Eucharisztikus Kongresszus szervezése közben, sokat olvastam az 1938-as készülletekről. Akkor volt olyan hitében lobogó pap, aki egy éven át minden vasárnapi szentbeszédét az

eucharisziáról tartotta, számtalan oldalról megvilágítva azt. Mások (Bangha, Tóth stb.) kb. fél éven át konferenciabeszédeket tartottak heti rendszerességgel. (Többek között ezek is szerepelnek a Stella Maris Alapítvány által kiadott NEK füzetekben.) Ehhez csak kicsit is közelítő hitvallásról, felkészítésről most nem hallottam.

Lehet, hogy ezzel is összefüggésben van az, hogy a nyitó szentmisén az elsőáldozókat kizárólag kézbe áldoztatták. A közvetítés mikrofonjába is behalatszott egy eset. Amikor a kisgyerek a kezébe kapta a Szentostyát, akkor ott állt, és azon medítált, hogy mit is kezdjen a kezében levő kis ostya darabkával. Erre az áldoztató odaszólt: „Vedd már be a szádba!” Hát igen, így hogyan alakulhat ki abban a gyermekben az Oltáriszentségben való hit, és az Oltáriszentségben valóságosan jelen levő Jézus Krisztussal való találkozás utáni vágyakozás? A „nehéz kezdést” mégis valami más követte. Hála érte az Isten nagy kegyelmének.

Szép folyamatosan elindult egy csodálatos kegyelmi kiadás, egy csodálatos Lélek-áramlás. Számomra az első ilyen hír volt, hogy a csütörtök esti, hivatalosan szervezett szentségimádásra a Szent István Bazilikába annyian érkeztek, hogy jelentős tömeg kinn rekedt, nem fért be. A szentségi áldáshoz ki kellett vinni az Oltáriszentséget, hogy a kinn rekedteket is megáldják. És a résztvevők nagyobb része fiatal volt!!! Óriási!

A pénteki koncert, a végén csodálatos tanúságtétellel az Oltáriszentséges valós jelenlétről, majd azt követően az arénában szentségimádás...

A körmenet is csodálatos volt! Végig áldották az Oltáriszentségben jelen levő Krisztussal az egész útvonalat, nem csak azzal, hogy végigvonultak, hanem a házak felé fordulva, áldva is. Azt mondják, hogy csodálatos volt a hangulat is!

A záró (pápai) szentmise is csodálatosan zajlott. Ilyen hangulatra, ilyen kegyelem áradásra érzésem szerint nem számítottak a szervezők. Csodálatos volt, Isten nagy ajándéka!

A folyamatos szentségimádásokat szervező Justo A. Lofeudo atya szerdai előadását követően jelenleg több vidéki helyszínen szeretnék minél előbb elindítani a folyamatos (éjjel nappalos) szentségimádást!

Hála mindezért az Istennek! Most már csak az a kérdés, hogy mi (én személyesen) akarunk-e (akarok-e) ebből merítve mindent megtenni azért, hogy a hitem növekedjen? Mert erre nagyon nagy szükségünk van – és lesz, ahogy Sarah bíboros említette Gazdagréten. Azt mondta a végén, hogy csak az erős hit tud megvédeni mindentől, szenvedéstől, üldöztetéstől. A hit ereje

által tudunk győzedelmeskedni a sátáni világ felett. Több mint aktuális, hogy foglalkozunk azzal, hogy mi az, ami segítheti személyesen az én hitem növekedését. Sarah bíboros javaslata: napi néhány percet igyekezzünk az Eucharisztikus Jézus közelében csendben (akár csak a zárt templomnál, ha lehet, az örökmécs fényét szemlélve) imádkozni. Jézus minden Tabernákulumban jelen van és várakozik...

Jánossy Gábor

A valós jelenlét

Az Eucharisztikus Világkongresszuson résztvevők közül sokan igen komoly lelki élményeket éltek át, mely örömdetes dolog. Egy ilyen kimagasló esemény kapcsán érdemes azonban kicsit nagyobb távlatokban átgondolni Anyaszentegyházunk Eucharisziával kapcsolatos hozzáállását, annak alakulását.

Számomra mély szomorúságra ad okot, hogy az 1938-as Eucharisztikus Világkongresszushoz képest a jelenlegi Eucharisztikus Világkongresszuson – dacára az informatika és a tömegkommunikáció 83 év alatt tett fejlődésének –, az Eucharisztia iránti érdeklődés szerény maradt – bár tudom, hogy százazrek vettek részt a körmeneten és a záró szentmisén. A viszonylag szerény érdeklődés okát a következőkben látom.

1) A XII. századi eretnek mozgalmak óta az Egyház ellenségei a római katolikus hitet erősödő gyűlölettel két ponton támadják: *Mária szüzességével* és az *Eucharisziával* kapcsolatban.

2) Mindenekelőtt gondoljuk át azt a négy Mária-dogmát (Istenszülő, Örök-ké Szűz, Szeplőtelenül fogantatott és Mennybe vétetett), amelyet naponta imádkozunk az Üdvözlégyben! A Szűzanya azért neveztetik az imában *malasztal teljesnek* (Tengernek Csillaga, 2021. szept-okt. szám), mert szeplőtelenül fogantatott. Azért mondhatjuk, hogy az Úr van Teveled, mert a Szűzanya szüzességben élt Jézus születése előtt, Jézus születése pillanatában és Jézus születése után is. József és Mária nem éltek házasságban, József nevelőapja volt Jézusnak, nem pedig édesapja. Jézus, a Második Isteni Személy megtestesülése, Akinek Atyja a Mennyei Atya, és a Szentlélektől fogantatott.

3) Az Eucharisztia elleni támadás a Mária szüzessége elleni támadásnál sokkal több ponton indult. Először is le kell szögeznünk, hogy a Katolikus Egyház mindig is azt vallotta, hogy **a legméltóságosabb Oltáriszentség:**

Krisztus valóságos Teste és Vére a kenyér és a bor színe alatt. Itt Krisztusnak Szűz Máriától született Testéről van szó, **nem szimbólumról!** Mi, katolikusok mindig is azt hittük, abban a meggyőződésben járultunk, és járunk szentáldozáshoz, hogy Krisztusnak a Szűz Máriától született Testét vesszük magukhoz, mint mennyei táplálékot.

Másodszor, protestáns oldalról a 2. évezredben kezdettől úgy vallották – miután a protestantizmusban nincs papság –, hogy Krisztus testét és véréét szimbolikusan veszik magukhoz, és Krisztus a gyülekezetben, a közösségben van jelen, ahogy ezt Jézus tanította tanítványaival Mt 18,20-ban: „Ahol ketten-hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok köztük.” Ez a protestáns felfogás legerősebben a Tridenti zsinat által elítélt Luther tanításában öltött testet, aki szerint az Eucharisziában Krisztus a gyülekezet hite hatására van jelen. De ennek ellentmond a *lancianói eucharisztikus csoda*, amely Kr. után 800-ban történt.

A miséző szerzetesnek Lanciano kolostorában kétségei támadtak, hogy az „Ez az én testem. Ez az én vérem” krisztusi szavak elismérlésével a kenyér és a bor színe alatt valóban jelenvalóvá válik Krisztus Teste és Vére. Ekkor a kenyér baloldali szívkamrából való szívizomrosttá, a bor pedig AB vércsoportú vérré változott. A lancianói eucharisztikus csoda szent Kenyere és szent Vére a mai napig megtekinthető a lancianói templomban. Ez a csoda annak bizonyítására történt, hogy a kenyér és a bor **a pap szavára** Krisztus szavainak erejéből (*ex vi verborum*) változik át Krisztus Testévé és Vérévé (még a pap hitetlensége ellenére is). Azóta napjainkig számtalanszor történt eucharisztikus csoda, amelyek mindig azt igazolták, hogy a pap szavára a kenyér és a bor Krisztus Testévé és Vérévé lényegül át, miközben a kenyér és a bor színe megmarad.

4) Az Eucharisziával kapcsolatos homályosítás egyik fegyvere a „*misztérium*” szó használata. A misztérium szó Pál apostol leveleiben gyakran fordul elő, de a „*mysterium fidei*” kifejezés csak a Timóteushoz írt első levelében (1Tim 3,9 a Vulgátában). Ezen kifejezésen az Egyház az apostolok kora óta azt érti, hogy Krisztus **Vére által váltott meg** bennünket az eredeti bűn bűntetésétől.

A továbbiakban a misztérium szót átváltoztatták a latin „*sacramentum*”-ra, amit magyarul mi „szentségnek” fordítunk. A misztérium szót manapság egészen más értelemben használják. Az Eucharisziát abban az értelemben nevezik titoknak – mert az észnek ellentmond –, hogy ami kenyérnek és bornak látszik, az valójában Krisztus Teste és Vére. Tehát, manapság a misztériumot irracionálisaként értelmezik. Annál fogva pedig, hogy a teremtett valóságos

világban minden észszerű, ami csak létezik, ezért teljesen logikus úgy gondolni, hogy ami irracionális, az egyben irreális is. Vagyis, ami az ésszel ellentétes, az valóságosan nem létezhet. Márpedig a Tridenti zsinat a reformátorok tanítását elítélve **kiközösítés terhe alatt** hangsúlyozta, hogy Krisztus Teste és Vére az Eucharisziában a kenyér és a bor színe alatt „*vere et realiter et substantialiter*”, azaz „**igazán, valóságosan és lényegileg**” van jelen.

5) A XIX. század végére megerősödött az Egyház által elítélt *modernizmus*, ezért az Egyház, papjaitól megkövetelte az antimodernista esküt, amely egészen a II. Vatikáni Zsinat utánig kötelező volt a katolikus papok számára. De nézzük, mit is jelent főbb vonalaiban a pápák által elítélt modernizmus? Legfőképpen a *transzcendencia* tagadását, és az *immanencia* hangoztatását. Ezen azt értjük, hogy az anyagi világon túl nem létesíthetünk kapcsolatot Istennel, teljesen bezárattunk az anyagi világba. Ez az immanentizmus, ez a bezártság-koncepció az alapja a vallások egyenértékűsége hangoztatásának. A modernisták szerint a katolikus vallás nem az egyetlen igaz vallás. Ezért helyezte II. János Pál pápa Assisiben Buddhát Krisztus oltára fölé. Ezért a tetteért a nemzetközi szabadkőművesség elismerését is megkapta. A buddhizmus és a hinduizmus ugyanis, valamint a kínai konfucianizmus materialista vallások transzcendencia-eszme nélkül. Ezért az ökumenizmus veszélybe sodorja az „extra Ecclesiam nulla salus” azaz „az Egyházon kívül nincs üdvösség” elvet. A Világkongresszus kapcsán Budapesten járt Ferenc pápa már sokszor kiérdemelte a nemzetközi szabadkőművesség elismerését, hasonló cselekedetekért.

6) Napjainkban, a protestantizmus iránti tapintatból az Egyház a memória, az emlékezet, a „memoriale” szó mögé menekül, és Kálvin tanítását hangoztatja, aki szerint Krisztus a kenyér és a bor színe alatt „emlékezet” által lesz jelenvalóvá. Egy, a romantika korában élt protestáns lelkész, Fridrich Schleiermacher odáig ment, hogy az Eucharisztia alapítási igéinek megértése nem más, mint a múlt jelenvalóvá tétele. Ebben a két felfogásban nincs szükség transzcendenciára, a katolikus átlényegülés tanára. Az átlényegülés tanát az Eucharisztia kapcsán a Katolikus Egyház ma – a protestánsok iránti tapintatból – elhallgatja, miközben az emlékezet szerepét hangsúlyozza.

Krisztus eucharisztikus jelenlétével összefüggésben manapság a „*sacramentum*” a szentség szó értelmezése is a protestánsok szája íze szerint változott meg. Ebben az értelemben a szentség a közösség és a hit kifejezésének jele, amely erősíti a hitet és a közösséget. Ennél mélyebb a tridenti zsinat

szentség-konceptiója, amely azt vallja, hogy a **szentségek üdvösségközvetítő eszközök!**

A protestánsok csupán két szentséget vallanak, a keresztséget és az úrvacsorát. A Katolikus Egyház kétezer éve hét, Krisztus alapította szentséget tanít. Annak bizonyítására, hogy a szentségek üdvösségközvetítő eszközök, csak annyit említek meg, hogy a haldoklónak abban a tudatban adja fel a pap a bűnbánat szentségét, az Eucharisztia szentségét és az utolsó kenetet (betegek szentségét) – és a haldokló is ebben a meggyőződésben veszi fel az említett szentségeket –, hogy ezáltal elkerüli a **Pokol** büntetését, és minimum a **Tisztítótűzbe** (Purgatoriumba) kerül. Itt említem meg, hogy a protestánsok tagadják a Tisztítótűz létezését. Manapság pedig már katolikus teológusok részéről olyan vélemények is elhangzanak, hogy ha létezik is Pokol, az üres. Ez a teológusi vélemény teljes egészében ellentétes a kétezer éves Katolikus Egyház tanításával és az isteni igazságosság eszméjével is. Hiszen, ha valaki még halála pillanatában is elutasítja Istent, hogyan kerülhetne az Isten közelebbe, amikor a teremtő Isten tiszteletben tartja szabad akaratunkat, senkit sem üdvözíthet az illető saját akarata ellenére. A szeretet szabadságot kíván, és nem kikényszeríthető.

7) Ezer éve tagadják a protestánsok a Szentmise áldozat voltát is, hangsúlyozva, hogy minden embert megváltott – a protestáns hit szerint – Krisztus egyetlen keresztdozata a Golgotán. Ezzel ellentétben a Katolikus Egyház áldozat-konceptiója a következő: a Szentmisében Jézus utolsó vacsorai „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” parancsának eleget téve, a pap elismétli Jézus utolsó vacsorán mondott „Ez az én testem” „Ez az én vérem” szavait, amelyekkel Jézus megáldotta a kenyeret és a bort. Ezek a szavak az Egyház ősi hite szerint – amelyeket Nagy Szent Gergely pápa különösen fontosnak tartott hangsúlyozni –, **áldások**. A második isteni személy, Jézus Krisztus által megcselekedett áldások a kenyér és a bor fölött. Ezek a krisztusi áldások **csak a pap által elmondva**, a kenyeret és a bort Krisztus Szent Testévé és Vérévé változtatják.

Ezeket az áldásokat az a második Isteni személy mondta – és papjai által ismételni rendelte –, akiről már az Ószövetség is megemlékezik: „És mondá Isten: legyen világosság, és lőn világosság.” Katolikus felfogás szerint nem az alapítás-elbeszélés pusztá felolvasása az átlényegülés alapja, hanem a krisztusi és Krisztustól megparancsolt áldások pap általi elmondása és megcselekvése hozza létre a kenyér és a bor eucharisztikus átváltozását. **Nem** – az elbeszélés

illusztrálására használt kenyér és bor – **szimbólumokról**, jelekről van szó, ellentétben a katolikus hit szerint a zsinatokon elítélt protestáns nézetekkel!

A II. vatikáni zsinat óta megjelent egy német dogmatikai kézikönyv, amely – a protestánsok kedvében járva – azt hangsúlyozza, hogy az átváltozás azt jelenti, hogy mi változunk át, nem pedig a kenyér és a bor, utóbbiak megmaradnak kenyérnek és bornak. Ezzel szemben a Katolikus Egyház kétezer éves tanítása, hogy az Eucharishtiában igazán, valóságosan és lényegileg Krisztus Szűz Máriától született Teste és Vére van jelen, és az áldozat éppen abban nyilvánul meg, ezért nevezünk minden szentmisét **áldozatnak**, mert elkülönítve van jelen a Test a Vértől, amely a halál velejárója. És ez az áldozat Krisztus Golgotán bemutatott megváltó, véres áldozatának vérontás nélküli *instaurációja*, jelenvalóvá tétele és megújítása. Ezért mondathatunk szereteteinkért haláluk után üdvösségközvetítő szentmiseáldozatot, és ezek a szentmisék teszik lehetővé, hogy általuk mi is részesüljünk Krisztus keresztségének gyümölcseiben.

Krisztus azért parancsolta apostolainak és azok utódainak az utolsó vacsorán a szentmiseáldozat bemutatását, hogy a szentmiseáldozatok – mint Krisztus áldozatának vérontás nélküli megújításai – által fennmaradjon az emberi világ, mely Krisztus Megváltó Műve után is, hálátlanul, minden pillanatban keresztre feszíti bűneivel Megváltóját, és ezért csak halált érdemelne. Mégis Isten végtelen szeretetének jeleként Jézus valóságosan megjelenik, és feláldozza Magát érettünk minden szentmisében. Aquinoi Szent Tamás figyelmeztet, hogy „Krisztus a világ kezdetétől megölt Bárány” (Apok 13,8) és „minden szentmisében megváltásunk műve gyakoroltatik”. Az Úr Jézus szentmise-áldozatbeli megjelenése világot fenntartó erő. Amennyiben megszűnne ez az Eucharisztikus megjelenés, akkor a világ teljesen kiszolgáltatottá válna evilág fejedelme, a Sátán számára.

Imádkozzunk azért, hogy ez be ne következék!

D.P.

Mária- kegyhelyek

Osló

Osló – az egyik legrégebbi magyarországi zarándokhely – a Hanság déli szélén, Kapuvártól kb. 10 km-re északkeletre fekvő kisközség. Első kis templomát Kanizsai János esztergomi érsekprimás, Kapuvár akkori ura építtette 1390-ben Szűz Mária tiszteletére. A kápolnában őriztek egy Mária-képet, amely előtt a hagyomány szerint már abban az időben sok csodás gyógyulás történt, ennek hírére a Rábaköz népe rendszeresen látogatta a helyet. A XVI. század második felében a Nádasdy család lett a környék ura, és 1572-ben protestáns képprombólók a kápolnát és a kegyképet teljesen elpusztították. (Ekkor rombolták le a csornai premontrei prépostságot is.) A XVII. század első felében a vidék a katolikus Esterházy család birtokába került, ők építtették újjá a kápolnát romjaiból 1644-ben. 1690-ben Esterházy Pál nádor kismartoni várából vitette ide és helyeztette a főoltára a ma is ott lévő Szűz Mária szobrot. A nádor a magyarországi Szűz Mária kegyképeket ismertető, 1696-ban megjelent könyvében ezt írja: „...noha (a kápolna) sok háborúk és új Vallások miatt tellyességgel elpusztult volt, mindazonáltal az ájtatos hívek gyakran oda járulván, sok súlyos betegségekől szabadítottanak meg Isteni malaszt által a minthogy most is a tsudák meg nem szűnnek, sőt naponként szaporodnak. A melly kép pedig az oltáron vagyon, aztat Kis-Marton várából vitettem oda, Isten, s a bódogságos Szűz tisztességére, a körösztvény híveknek pedig lelkiegyszerűsítésére, melly faragtatott, a mint reá van írva, az ezer hat száz negyedik esztendőben”. A kápolnát 1766-ban barokk templommá bővítették, ekkor kapta mai formáját. A homlokzati fülkéjében álló Szent István és Szent László szobor a győri székesegyházból származik. Simor János – akkor még győri püspök, később esztergomi hercegprimás – ajándékozta ezeket a templomnak 1863-ban. A szentély mennyezetén lévő, Mária mennybevitelét ábrázoló kép a XVIII. század közepéről való.

A 77,5 cm-es kegyszobor álló Boldogasszony, jobb karján az áldást osztó gyermek Jézussal. A hársfából faragott, festett, öltöztetett szobor ismeretlen művész alkotása. Mária és a kis Jézus aranyozott ezüst koronáját, valamint a Szűz Mária bal kezében lévő ezüst jogart még Esterházy Pál nádor készítette. Az osli Boldogasszonyt az ajkán ülő csodálatos mosoly miatt Mosolygó Szűzanyának is hívják. A Madonnát Rábaköz Védasszonyaként is emlegetik.

A kegyhelynek XIV. Benedek pápa Mária szeplőtelen fogantatása és születése ünnepére teljes búcsút engedélyezett 1752-ben. IX. Pius pápa 1858-ban, a Lourdes-I jelenés évében tovább bővítette a kiváltságokat.

Az osli Boldogasszony tisztelete a XIV. század vége óta folyamatos. A hívek e nehéz időkben még a kápolna romjaihoz is ki-kijártak imádkozni. 1890-ben, a templom 500 éves és a kegyszobor Osliba vitelének 200 éves jubileuma alkalmával 10.000 hívő zarándokolt Osliba. 1940-ben, a kegyszobor 250 éves jubileumán a templomot teljesen följújítták, ekkor a Szűzanya három ünnepén, a templom három búcsúnapján – Sarlós Boldogasszony (július 2.), Nagyboldogasszony (augusztus 15.) és Kisboldogasszony (szeptember 8) ünnepén – kb. 40.000 zarándok jelent meg Osliban a szombathelyi püspök vezetésével. A rokokó oltár körül egykor különféle hálaajándékok, fogadalmi tárgyak és képek voltak. Néhány jellegzetes példányuk ma is megvan a templom oratóriumában.

A templom főbúcsúja Nagyboldogasszony napján van, ez egyúttal a templom titulus ünnepe is. Búcsú alkalmával a falu főutcáján körmenetben viszik végig a szobrot. A búcsúsok a templom körüli, 1859-ben épült Kálvária stációinál keresztúti ájtatosságot végezhetnek, aminek a búcsújárás alkalmával máig is fontos szerepe van.

K.D.

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

A vigasztalás kelyhe

„Kedves fiam, ezt a nagycsüörtököt töltsétek Szeplőtelen Szívem biztos menedékében!

Ez a ti ünnepetek, ez a ti húsvétotok.

A püspökökkel együtt ma megújítjátok elkötelezettségeteket és ígérteteket, amit pappá szenteléseitek napján fogadtatok meg.

Örömmel és hálával emlékeztek meg az utolsó vacsorán megalapított új papságról és új áldozatról.

Ez a szeretet vacsorája: „Jézus ekkor adta övéinek, akiket mindvégig szeretett és a világban hagyott, szeretetének legnagyobb jelét”. (Jn 13,1)

Ez az a vacsora, amelyen megalapította szeretete szentségét: „Jézus kenyeret vett a kezébe, megáldotta, megtörte és ezekkel a szavakkal adta tanítványainak: Vegyétek, egyétek, ez az én testem! Azután fogta a kelyhet, hálát adott és ezekkel a szavakkal adta nekik: Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az (új) szövetségé, amelyet sokakért kiontok a bűnök bocsánatára.” (Mt 26,26-28)

Ez a szeretet új parancsolatának vacsorája: „Új parancsot adok nektek: szeressétek egymást! Amint én szeretlek titeket, úgy szeressétek egymást ti is!” (Jn 13,34)

Ez a szolgáló szeretet vacsorája: „Ha tehát én, az Úr és a Mester, megmostam lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát!” (Jn 13,14)

Ez egyben az a vacsora, amely Jézus szenvedésének fájdalmas misztériuma felé vezet. Elérkezik az a pillanat, amikor a Getszemáni kertben szenved, vérrel verejtékezik, erőt vesz rajta a halálfélelem, tanítványai magára hagyják, Péter megtagadja és Júdás elárulja. Kedves fiam, éljétek át Szeplőtelen Szívemben a Getszemáni kert fájdalmas óráit!

Mennyire szerettem volna Jézus mellett lenni, hogy megvigasztaljam belső gyötrődésének pillanataiban, de hát az Atya rendelte el az Anya távolmaradását, hogy még fájdalmasabb legyen Fia szenvedése.

Íme Jézus magára vette a világ minden bűnét; törekeny vállára nehezedik az ember minden lázadása, erőszakossága, igazságtalansága, tisztátalansága és gonoszsága. Úgy érzi, hogy összetöri az isteni igazságosság prése, és testét elborítják a verejték- és vércsöppek.

Amikor vigasztalást keresve megy három apostolához, alva találja őket.

Akkor az Atya angyalt küld Hozzá vigasztalásának kelyhével, amit Jézus végtelen hálával fogad.

Ebbe a kehelybe tettem az Édesanya Szeplőtelen Szívének minden szeretetét, imáját, szenvedését és gyengédségét. És így Jézus végső elhagyatottságában vigasztalást nyer az Anya lelki jelenléte által.

Szeplőtelen Szívem ma a **vigasztalás kelyhév**é válik, amelyet szeretnék felkínálni az Egyháznak és minden fiának legsúlyosabb szenvedésük pillanataiban.

Ezért felszólítalak benneteket, hogy felajánlásotokkal lépjétek be Szeplőtelen Szívem biztos menedékébe!

Mert ma titeket akarlak, kedves fiaim, vigasztalásom kelyhévé tenni.

Váljatok a vigasztalás kelyhévé Jézus számára, aki Titokzatos Testében is átéli szenvedése eseményeit.

Hányan vannak ma, még szolgálói között is, akik elhagyják, megtagadják és elárulják Öt. A ti időtök fájdalmas Getszemáni kertjében legyetek ti, kedves fiaim, a vigasztalás kelyhe, amelyet az Atya felkínál Fiának, Jézusnak! Tegyétek ebbe a kehelybe minden szereteteket, hűségüket, buzgóságokat, apostolságokat és papi szenvedéseket minden drága cseppjét!

Váljatok a vigasztalás kelyhévé az Egyház számára, amely ma Jézus szenvedésének óráit éli át ezeknek a végső időknek fájdalmas Getszemáni kertjében.

Mennyire szét van szaggatva és megverve, elhagyatva és elárulva, átszűrva és keresztre feszítve nagy szenvedésének haláltusájában az Egyház!

Tegyétek e kehelybe papi hűségeket vigasztalását; legyetek az isteni Szó és a szentségek buzgó szolgálói; haladjatok bátran a szeretet és a szentség fájdalmas útján!

Váljatok a vigasztalás kelyhévé pápám részére (II. János Pál), aki a végtelen szenvedés Kálváriáján immár beteljesíti áldozatát;

a püspökök részére, akiknek igen nagy szükségük van papjaik segítségére, hogy támogatást kapjanak nehéz és fájdalmas szolgálatukban;

paptestvéreitek részére, akiket szeretnetek, segítenetek kell, kézen kell fognotok és meg kell osztanotok velük minden nehézségük terhét.

Ezekben a végső időkben igen sok alattomos kelepécét állítanak anyai szeretetem fia, a papok elé.

Váljatok a vigasztalás kelyhévé a szegény és Istentől eltávolodott, a bűn és a gonoszság, a gyűlölet és az erőszak, az igazságtalanság és tisztátalanság súlya alatt összeroppant egész emberiség számára!

Akkor a végső idők Getszemáni kertjében ti lesztek a vigasztalás kehelye, amelyet égi Édesanyátok kínál fel ma az Egyháznak és az emberiségnek, hogy bizalomban és nagy reménységben tudja átélni a fájdalmas szenvedéshez közelítő órákat.”

Capoliveri (Livorno), 1996. 04.04.

Nagycsütörtök

***

A Nagycsütörtök minden évben a papok ünnepe, hiszen ekkor alapította Jézus Krisztus a papságot – és papok nélkül nincs Egyház...

Nagycsütörtök vacsorája a szeretet vacsorája, hiszen Jézus ekkor alapította szeretete szentségét, az Oltáriszentséget. Ekkor adta az új parancsot, a szeretet parancsát apostolainak és rajtuk keresztül nekünk, híveknek is. Ekkor adta át nekünk is a szolgáló szeretetet, hogy azt gyakoroljuk életünkben, amit Ő – megmosta apostolainak lábát...

De ez a vacsora a szeretet végtelen mélységébe is bevezet minket az által, hogy ez a vacsora Jézus szenvedésének fájdalmas misztériuma felé vezet, melynek végén életét adja értünk, testvéreiért – ennél nagyobb szeretete nincs senkinek...

A Getszemáni kert fájdalmas óráiról elmondja a Szűzanya, hogy Jézuson valóban erőt vett a halálfélelem, és közben tapasztalja, hogy tanítványai magára hagyták, Péter megtagadja és Júdás elárulja. És mindezt magányosan kellett végigszenvednie Jézusnak. (Jézus a szenvedés idejére visszaadta istenségét, ezért teljesen emberként valóban elérhette a halálfélelelm...)

A Szűzanya mondja, hogy a Mennyei Atya úgy akarta, hogy ezt Jézus egyedül szenvedje végig. Úgy akarta, hogy a Szent Szűz ne legyen mellette lelki támaszként. Egyes szentjeink élettörténetében is olvashatunk hasonlót, hogy egyes időszakokban úgy érezték, hogy magukra hagyta őket az Isten. Mi, a ma élő hívők is egy-egy alkalommal tapasztalhatjuk, hogy életünk egy-egy szakasza – még ha csak napokról is van szó – olyan mintha magunkra hagynának az égiek. És ez le-

het, hogy azért van, mert így még fájdalmasabb a szenvedés, melynek elviselése még nagyobb értéket képvisel a megváltás művébe becsatolva.

Jézus kitartása és könyörgése hatására az Isten elküldi szent angyalát, a vigasztalás kelyhével. És a Szűzanya azt mondja, hogy a vigasztalás kelyhében benne van a Szűzanya Szeplőtelen Szívének minden szeretete, imája, együttérzése – ez valóban a vigasztalás balzsama, mely komoly lelki erőt adott akkor Jézusnak, és adhat ma nekünk is keresztutjaink egyes szakaszaiban.

A vigasztalásnak ezen kelyhét kínálja a Szűzanya ma Egyházunknak, papjainknak és nekünk híveknek is. Amennyiben a Szűzanya Szeplőtelen Szívének tett rendszeres felajánlásunkkal belépünk a Szeplőtlen Szív biztos menedékébe, akkor mi is a vigasztalás kelyhévé tudunk válni a világ számára.

Sajnos a Sátán miatt szenvedés, Golgota nélkül nincs megváltás, nincs feláldozás. Amennyiben szenvedéseinket fel tudjuk ajánlani, és annak viselését szeretetben vállaljuk, akkor részt tudunk venni a megváltás művében, mely nagy ajándék számunkra. Így válhat ajándékká a szenvedés viselése.

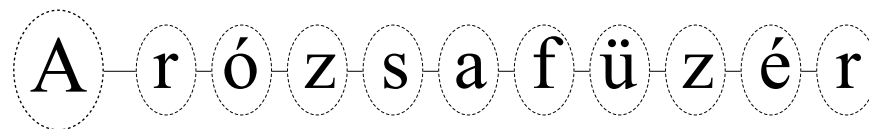
A Szűzanya egyértelműen állítja a 90-es évek végén, hogy Egyházunk már akkor a végső időknek Getszemáni kertjében van. Ma már talán nyugodtam mondhatjuk, hogy keresztre feszítése idejét éli.

A végső idők szorongatásainak első lépése a vírus-oltás ördögi játszámája, mely sajnos végig hazugságra alapszik. A hazugság Fejedelme gyönyörűen bűjtatja az igazság látszata alá a hamisságot benne. Az ellenállókat kirekesztik, megbélyegzik, az ellen véleményeket nem vitatják meg nyílt érvelésekkel, hanem erővel igyekeznek eltüntetni minden területen, állítva, hogy mindenben csak a fősodratú vélemény lehet az igaz.

A Szűzanya most is nyújtja nekünk a vigasztalás kelyhét. Így könnyebb elviselni az igazságtalanságokat. És felajánlásunkkal mi is a vigasztalás kelyhe lehetünk a szegény és Istentől eltávolodott, bűnbe, gonoszságba, gyűlöletbe, erőszakba, igazságtalanságba és tisztátalanságba sodródott emberek számára.

A szenvedés óráinak átélésétől nem tudunk megszabadulni, kinek-kinek saját keresztjét viselnie kell, de a vigasztalás kelyhe sok kegyelmi erőt tud adni mindezek elviseléséhez. Rendszeres felajánlásunkkal tegyük lehetővé, hogy részünk lehessen egyrészt a vigasztalás kelyhének ajándékában, másrészt pedig továbbadásában! Ebben segítsen minket a Boldogságos Szent Szűz és szent angyalai!

Jánossy Gábor

A természeti törvények felülírása

A rózsafüzért rendszeresen imádkozók között hétről hétre rendszeresen ismétlődnek a hagyományos titkok. Ezek közül most hármat szeretnék kiemelni: „akit te Szent Szűz a Szentlélektől fogantál”, „akit te Szent Szűz a világra szültél” és „aki téged, Szent Szűz a mennybe felvett”.

A mai, felvilágosodott embernek nagyon nehéz elfogadni, hogy Isten időnként felülírja a természet törvényeit – melyeket Ő alkotott... Ilyen esetekkel találkozunk az említett három titokkal kapcsolatban is.

Egy dolgot szeretnék előre bocsátani: Isten teremtette az embert, a feje bűbjától a talpáig, úgy, ahogy van, férfinak és nőnek teremtve. Ebből következik, hogy a teremtő azért néha felülírhatja az általa teremtett dolgokat úgy, hogy utána újból minden megy tovább a természet törvényei szerint.

A három említett esemény körül talán egyik legkönnyebb elfogadni a Szentlélektől történő fogantatást, hiszen az egy valami kis esemény, valami kis dolog képződött a Szent Szűzben.

Ez egy nagyon nagy esemény volt, mely a Szűzanya szüzességének folytonossága mellett megoldotta, hogy a Szent Szűz petesejtje találkozzék a Szentlélek által beültetett sejttel, hogy az anyaméhben elinduljon egy új élet fejlődése. Ez a „beültetés” Isten akaratából „természetesen” a Szent Szűz teljes fizikai érintése nélkül történt meg, a természeti törvények felülírásával. És utána a természet törvényei szerint nevelkedett a gyermek az anyaméhben.

Amennyiben Isten meg tudta oldani, hogy a Szűzanya teljes sértetlensége mellett fogadjon Jézus Krisztus, akkor miért ne tudta volna megoldani, hogy olyan módon szülessen meg, hogy a Szent Szűz szüzessége továbbra is sértetlen maradjon. Miért ne tudta volna megoldani, hogy átlépjen a méh és a bőr felületén a születendő gyermek, annak bárminemű sérülése nélkül? Ezt a ma emberének nagyon nehéz felfogni, elfogadni. Talán kicsit furcsa idehozni azt az eseményt, mely Jézus feltámadása után történt, mégis a megértéshez talán segít, amikor Jézus Krisztus – a zárt ajtón át érkezve – evett halat, és a hallal

együtt átlépett az ajtó felületén, annak sértetlenül hagyásával (v.ö. Lk 24, 42-43). Ezt csak hittel lehet meglátni és elfogadni. Ez minden realitást felülír.

Ugyanígy a Szűzanya égbe emeltetése is a természet törvényeinek felülírásával történt, hiszen az a természetes, hogy a meghalt ember teste a földön marad, majd elporlik – kivéve, ha Isten sértetlen állapotban akarja tartani (lásd egyes szentek). Itt azonban nem „csak” sértetlenül maradt testtel találkozunk, hanem annak égbe emelésével, mely a Szeplőtelenül Fogantatott teljesen egyedi kiváltsága volt – Istenszülő mivolta miatt.

Csodáljuk e titkokat, és merjünk róluk elmélkedni, azok mélységesen mély misztériumába elmerülni, és dicsőíteni Isten az ő végtelen nagyságáért, szeretetéért, és hogy mindent ilyen gyönyörűen eltervezett és meg is valósított egyszülött Fiának Édesanyja tekintetében.

Ezek jellemzően mind rejtekben történtek, nem nagy nyilvánosság előtt. Isten alázas szeretetéhez csak ez illik. Isten a rejtekben is cselekszik, amennyiben itt van az alkalmas idő cselekvéséhez, amennyiben megnyitjuk szívünket, hogy rajtunk keresztül cselekedhessen.

Isten a rejtekben is lát minket, minden megnyilvánulásunkat, minden gondolatunkat ismeri. Akarjunk tudatosan az Ő oldalára állni, és elmerülni szeretetének mélységébe – annak mélységes misztériumába – például ezen három titok hátterén elgondolkodva. Isten adjon hozzá mindannyiunknak kegyelmeinek bőségéből, melyeket a Szűzanyán keresztül kíván kiárasztani ránk. Ezért bízunk rá magunkat a Szeplőtelenül Fogantatottira, az Istenszülőre, és merüljünk el szabadon az Őt körülvevő isteni szeretetben. Így imádkozzuk a rózsafüzért, a titkokon el-elgondolkodva!

Jánossy Gábor